

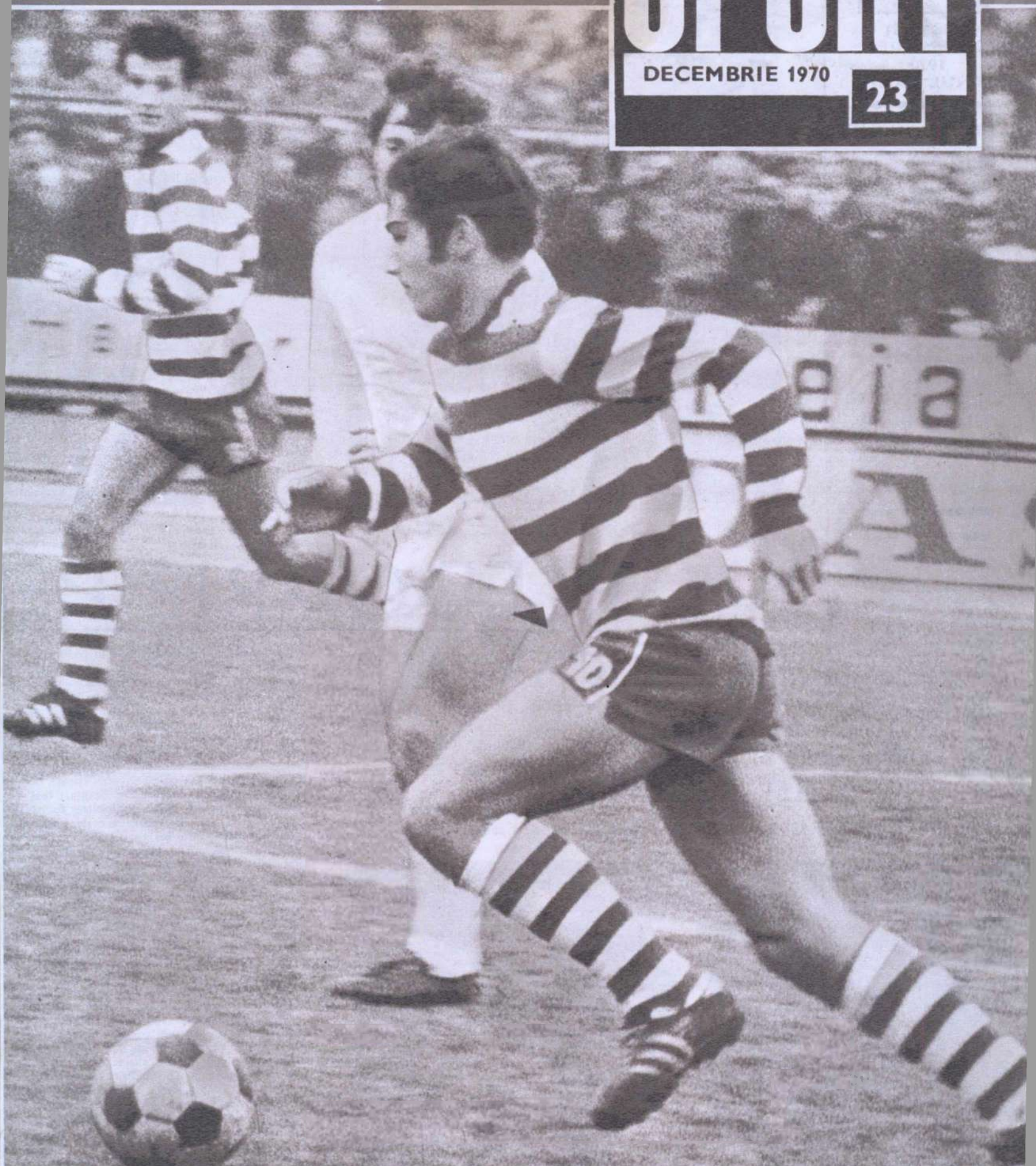
RAPID

forțează...

SPORT

DECEMBRIE 1970

23

...la „cravașa” lui DUMITRU

FAZĂ DIN DERBYUL RAPID-DINAMO

Foto: PAUL ROMOȘAN

MECIUL ROMÂNIA - OLANDA (telefoto din AMSTERDAM) în pag. 14

PROLETARI DIN
TOATE TĂRILE,
UNITI-VĂ!

SPORT

Nr. 23 (286)
DECEMBRIE
1970
ANUL XXIII

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

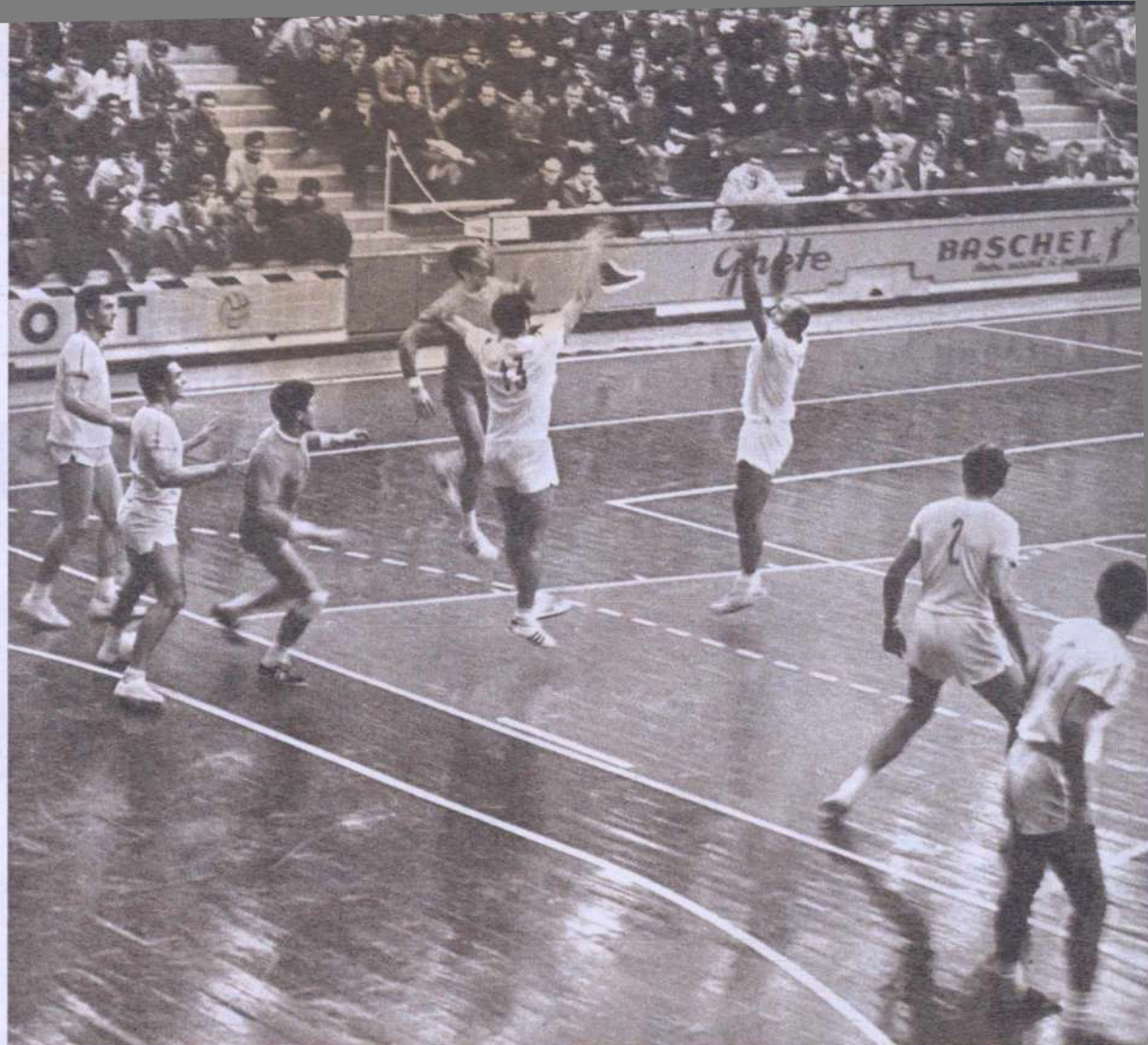
Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHI

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Științei».

43 804

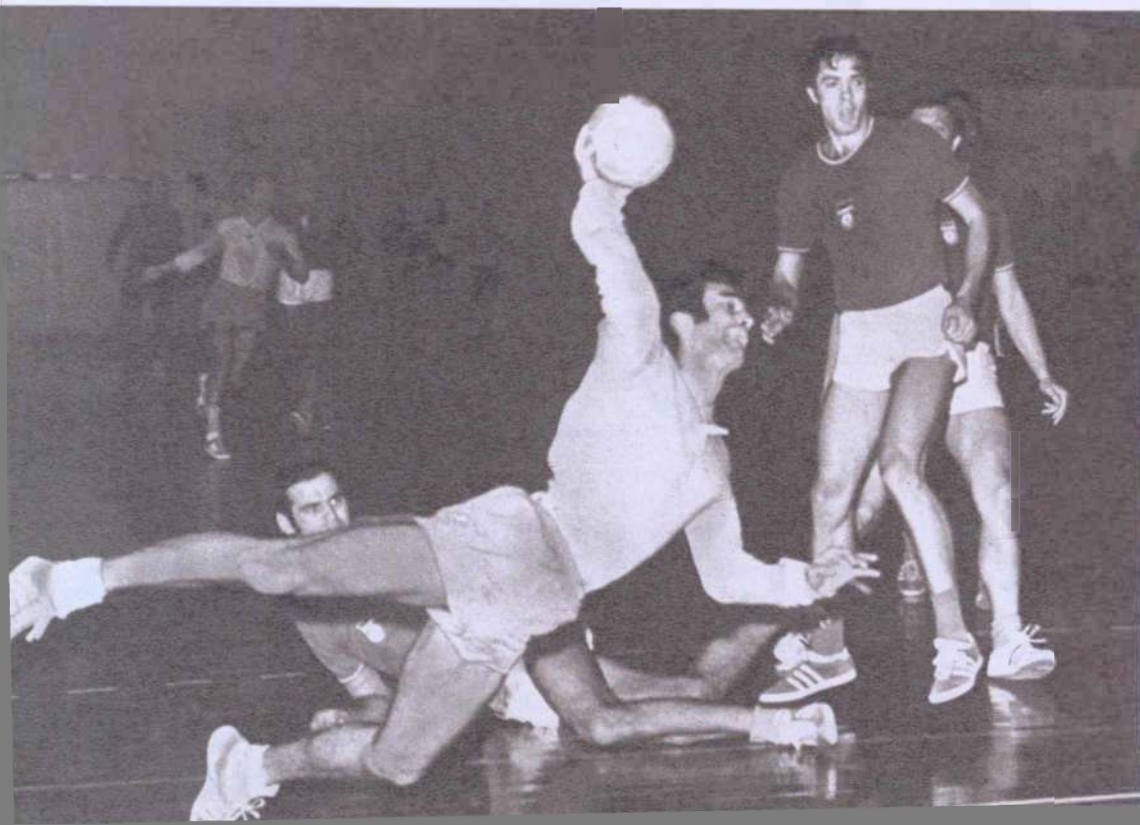

După cum se poate vedea și din această imagine, reprezentativele Uniunii Sovietice și Ungarie au furnizat un joc frumos, foarte dinamic.

PLEDOARIE PE

Trofeul CARPAȚI a rămas în ROMÂNIA

Ultima ediție a «Trofeului Carpați» a avut o mare vedetă: CRISTIAN GAȚU, pe care îl vedeți trăgând la poarta echipei iugoslave.

Desfășurată timp de cinci zile în frumoasa
a sporturilor din Cluj, în fața unui public entuziast
cea de a XI-a ediție a competiției handbalistice
rată cu «TROFEUL CARPAȚI», adevărat măr
de mare anvergură internațională, s-a încheiat
succesul scontat al campioanei mondiale, ROM
NIA.

Torneul de la Cluj a fost mîngiat cu dife
epitete: campionat mondial în miniatură (c
plicația — prezența primelor trei clasate de
ultimul campionat mondial din Franța); test
curbei evolutive a celor mai bune forma
ale lumii, după Paris; întrecere de prestigiu
a handbalului mondial ș.a. La toate acestea
adăuga și două păreri personale: turneul de
Cluj a constituit o adevărată pledoarie pentru han
bal, un veritabil festival sportiv de înaltă ținu

Am avut prilejul să-i urmărim la «lucru»
handbaliștii români, învingătorii dramaticei fina
de la Paris, sportivi care au etalat din vasta recuz
a acestei discipline unicate de mare măiestrie
avind în Cristian Gațu un inegalabil jongleur,
în Gheorghe Gruia un strașnic tunar.

Am văzut în echipa R.D. Germane aceeași fo
mație sobră, rece, calculată, metodică, iar în fina
incredibil de mobilă și eficace. Posesorii medaliilor
de bronz, handbaliștii iugoslavi, s-au impus pr
marea risipă de energie și voință, manifestate m
ales în disputa cu vicecampionii mondiali. Am văz
la lucru o echipă despre care se va vorbi, cea
Uniunii Sovietice, ai cărei jucători au azi în dotat
multiple cunoștințe tehnice și tactice. Am urmă
rit de asemenea o echipă pusă pe fapte mari, cea
Ungariei, replica ei demonstrînd valoarea handba
lului maghiar. N-aș putea încheia fără a spune t
cuvînt și despre echipa de tineret a României,
veritabilă revelație, care în partidele cu R.D. Ge
mană și Iugoslavia a fost la un pas de mari surpriz
Am descifrat în contextul jocurilor practicate
cadeții români faptul că filonul de aur al handbala
lui românesc are rezerve de clasă, capabile să mer
țină prestigiul României pe treptele cele mai înalt
ale ierarhiei mondiale.

Victor MOREA

Foto: R. WAGNER - Cluj

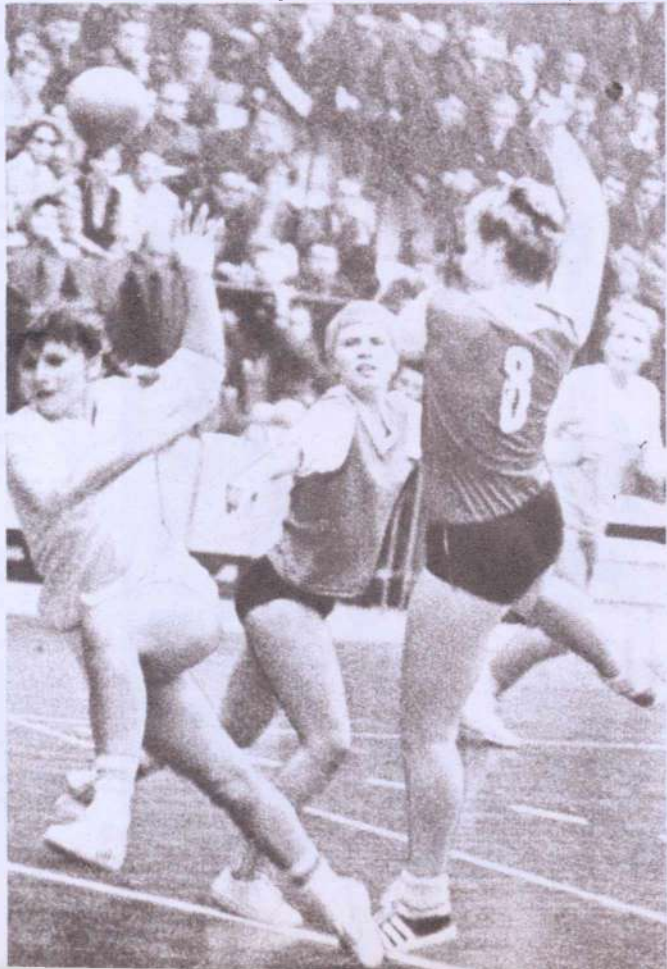

Ca de fiecare dată, golgeterul echipei României, Gheorghe GRUIA, e ținut cu strășnicie și la propriu și la figurat, lată-l în partida cu handbaliștii din R.D. Germană, aproape complet anihilat.

RU HANDBAL

La Timișoara UN „MINI“ CAMPIONAT MONDIAL

Anefa Schramko, căpitanul echipei noastre reprezentative, s-a infiltrat pe semicerc marcând un nou gol (România—U.R.S.S. 15—11).

A XI-a ediție a „Trofeului Carpați” pentru echipele feminine de handbal a reprezentat, așa cum a fost denumită de cei mai mulți dintre specialiști, un campionat mondial în... miniatură. De altfel, prezența la întreceri a puterilor reprezentative ale RD Germane, României, Ungariei, Cehoslovaciei, U.R.S.S., Iugoslaviei, României-timeret, Poloniei (aceasta este și ardinea în clasamentul final) ne ajută să caracterizăm acest turneu drept foarte valoros. Participarea la „Trofeul Carpați” a constituit pentru toate echipele o primă verificare a stadiului de pregătire înaintea viitoarelor campionate mondiale. Clasamentul final reflectă fidel nivelul valoric actual al celor mai reprezentative echipe din Europa și din lume. Superioară din toate punctele de vedere, selecționata RDG a demonstrat că se va afla, cu siguranță, printre pretendenții la titlul suprem în 1971. Reprezentativa României, mult înfiorată, a realizat un remarcabil salt calitativ față de evoluțiile din anii trecuți. Totuși, s-a manifestat pregnant diferența de valoare dintre portarii actuali și cei titulari, actualmente indisponibili, lipsa de omogenitate în atac și, mai ales, lipsa convingerii că se poate juca mult mai bine, mai cu seamă la întâlnirile cu echipe valoroase. Față de evoluția echipei, în ansamblu, stăteau de părere că ea s-a comportat bine, iar jocul prestat pe parcursul turneului ne dă speranțe în ceea ce privește comportarea ei în etapele următoare, care vor culmina cu participarea la C.M. din decembrie 1971, în Olanda.

Mihail VESA

Foto: Aurel NEAGU

NOTES

ADAPTAREA LA EFORT

Ștacheta performanțelor urcă. Urcă mereu. În toate sporturile. Campionatele regionale, continentale și mondiale, Jocurile Olimpice aduc noi și noi rezultate socotite până nu demult incredibile. Specialiștii notorii care până acum un sfert de veac stabileau cu dezinvoltură (și competență pentru acel timp) «limitele organismului omenesc» în cutare sport sau probă, au devenit circumspecți, au înlocuit fermul «până aici» cu mai cumintele — azi — «probabil».

Ce s-a întâmplat? Nimic miraculos! Natura — spun specialiștii notorii — lucrează în favoarea organismului omenesc. Îi cizează, îl perfecționează. Asta, una la mână. Dorința omenească a autodepășirii, omeneșcul spirit de întrecere, sesizabil la vîrsta cea mai fragedă, dau la iveală noi resurse, noi potențialiuri. Așa se face că, fantastic acum 34 de ani, acel 10,2 al lui Owens nu mai stă bine sprinterului decît poate numai într-o competiție «bilaterală». Deci, două la mână. În silfrit, tot mai multe științe, cu... ramuri și subramuri, au fost atrase de mirajul stadionului, unde au găsit loc de experiment și izvor de inspirație. Au dat, adică, mîna cu sportul, cu care au stabilit relații reciproc avantajoase. O calitate indispensabilă a celor care urcă frecvent la ceruri este tocmai trăsătura sportivă împinsă spre superlativ, care îi ajută să facă acolo treabă bună și să revină între semeni cînd cerurile, detronate din înălțimile lor milenare, încearcă să-i rețină acolo, ca pe strămoși.

Din această relație cu știința organismul omenesc soarbe noi puteri, care în limbaj sportiv înseamnă, la urma-urmei, secunde, metri, kilograme, toate obținute nu prin pastile miraculoase (drumul pe scurtătură, tenebros, plasează sportivul în afara eticii, înseamnă înșelarea colectivului și pe sine), ci prin eforturi. Eforturi mari, și mai mari, împinse mereu peste ceea ce numim la un moment dat limită.

S-au născut definiții și subiecte de studiu noi: fiziologia efortului, adaptarea la efort, efortul în regim de... etc. etc. etc.

Performanța sportivă a depășit de mult (și sintem doar la început) joaca. În arsenalul antrenamentului au apărut noi metode și mijloace de stimulare și de solicitare a ceea ce numim, novice, efort. Tenismanii, gimnastii și volebaliștii fac (sau făceau) haltere. O sală trumoasă sau un stadion splendid nu fac două parale fără «sala de forță», laboratorul prin care trebuie să treacă toată lumea, fără osebire.

Muncă, muncă și iar muncă, îndrjită, susținută, înțeleasă, acceptată ca singur «modus vivendi», mai ales în societatea noastră. Firește, pentru cine s-a logodit «de bună voie și nesilit de nimeni» cu performanța sportivă, cu performanța sportivă adevărată.

Aflăm cu stupeoare că echipele noastre de club (vorbim de fotbal) nu sînt capabile să joace ca lumea, pentru că la antrenament mulți trag chiulul, se fac că fac cînd sînt priviți și dau cu tîlfa cînd antrenorul s-a întors cu spatele. Și avem «benzină» doar pentru o jumătate din cale.

Aflăm cu stupeoare că după ce am cheltuit timp și bani, echipele naționale de volei pierd lamentabil competiții în care eram ași, pentru că nu s-a muncit «cum trebuie» și s-au irosit forțe în preocupări deloc sportive.

Aflăm cu stupeoare că, după atîta vreme de experiență, pugiliști de-ai noștri «nu au rețina a treia», că în alte sporturi sau competiții pierdem, «deși pregătirea a fost bună», pentru că respectivii n-au muncit, nu s-au dăruit etc.

De ce oare? Cine li ține pe cei în cauză cu forța pe stadion? Că doar nu au fost aduși cu arcanul, ca bădița Vesile, al lui Creangă, la cătănie...

Ce e de făcut?

Întii, să-i întrebăm dacă mai vor sau nu, explicîndu-le clar la ce treabă se înhamă.

Apoi, să li rugăm să ne lase pe cei ce vor să ne păcălească și pe cei ce tolerează păcăleala.

Dar, mai presus de orice, să-i invităm să viziteze periodic un turneu, o mină, un șantier unde, cu toate metodele moderne și toate măsurile de ușurare a muncii, căldura e mare și frigul e mare, iar sudoarea curge din plin.

Să-i invităm să intre în virtul picioarelor într-un laborator în care savantul cu plete albe stă de două zile și o noapte să pîndească fracțiunea de secundă în care se va produce frîntura de fenomen căreia i-a închinat o viață.

Cred că ar face mai mult decît orice discurs despre adaptarea la efort, iar timpul prețios răpit «lecției de antrenament» ar fi răsplătit împărătește.

Nu credeți?

M.C.

ȘERBAN IOAN

Atletul Șerban Ioan este unul din puținii sportivi români care se mândrește cu un arbore genealogic — am putea spune — cu adevărat «la temă». În urmă cu peste patru decenii, trei frați făceau furori pe terenurile de sport ale Capitalei. Incepuseră toți cu alfabetul, adică cu atletismul. Apoi, după ce și-au pregătit trupurile pentru întrecerea în efort, drumul lor s-a trifurcat: Tudor Ioan a optat pentru balonul rotund; Camil Ioan a optat pentru balonul oval, ajungând o personalitate în linia de treisferturi a Stadiu-

lui Român și a echipei naționale de rugby; Virgil Ioan a continuat drumul în pantofii cu cuie, înscriindu-și numele în tabelul de recorduri naționale în trei probe: 51.4 la 400 m plat (1928), 60.0 și 59.4 la 400 m garduri (1926 și, respectiv, 1929), 5 672.21 puncte la decatlon (primul nostru record de decatlon, în 1928, după tabela internațională de punctaj din 1912). Într-o anumită perioadă, Virgil Ioan a deținut funcția de președinte al Federației Române de Atletism...

...În urmă cu un deceniu, ingine-

rul Camil Ioan s-a adresat feciorului său mai mic: «Frățiorul tău, Virgil, a suferit de poliomielită. El nu poate să zburde, cum am făcut noi când eram tineri. Ce-ți cer, ție, Șerbănică? Du-te la C.C.A., pe calea Plevnei, și roagă-i să te primească la natație, la tenis, oriunde. Ai nevoie de mișcare, de sport, să te dezvolti frumos, să te fortifici!». Șerban și-a ascultat tatăl și s-a dus. Dar n-a găsit pe nimeni. Un ostaș l-a sfătuit: «Du-te, puștiule, la stadionul nostru de lângă piața Victoriei». Acolo, Șerban a întâlnit-o pe Iolanda Balaș: «Vino, dragă, la toamnă. Atunci avem selecție și cred că o să te oprească pentru înălțime!». Toamna l-a găsit pe Șerban Ioan la un concurs pionieresc de șah. Profesoara Florina Stănescu l-a remarcat imediat, dar nu după un «Schuster-mat» ci după neobișnuita lui înălțime: «Ce-ar fi să te faci atlet, puile?» Și l-a îndrumat către sotul ei, profesorul Gigi Stănescu, antrenor la Școala sportivă nr. 1. Și așa a ajuns

Șerbănică la stadionul Tiner de lângă Arcul de Triumf. Cindva erau nelipsiți tatăl și cei doi unchi...

...Gigi Stănescu a fost în de fizicul lui Șerban. Au în antrenamentele și, după ace saltarea înălțimilor. Debutul 1961 — cu 1.35 m. În același 1.45 m. În 1962 — 1.64 m. În 1.84 m. În 1964 — 1.97 m. În (avea 17 ani — Șerban Ioan născut în București la 2 mai 1 și măsura 1.92 m) — 2.03! următor — încă un centimetru a urmat trista stagnare, și cind se aștepta o ascensiune, cele mai spectaculoase. Se că lui Șerban îi lipsea forta cioare, și îi lipsea din cauză antrenamente era insuficient losită bara de haltere. Și ace fost motivul pentru care cifră dicată în 1965 pentru 1966 — 2.1 nu a fost realizată. În 1967, Ș Ioan a trecut în pregătirea un antrenor, profesorul Costel mitrescu. În noul «atelier», l relor li se punea zilnic... tac masă. Și... 2.07 m — 2.08 2.09 m — 2.10 m — 2.11 m — recorduri de juniori (ultimul lind recordul de seniori, de de Cornel Porumb). În 1968, Ș Ioan devine senior, și record de seniori la săritura în înă cu performanța de 2.12 m. În următor își continuă zborul promisiunea neizbutită în 1966 uă noi recorduri: 2.13 m și 2.1 Dar aceste cifre, raportate la ș bilitățile lui Șerban...

Fiind în țară fără rival cert, acorda prea multă importanță apariției explozive a lui Csaba Dozsa, un junior pe care l-a în pregătire fostul record al țării la săritura cu prăjina, profesorul Zoltan Szabo; n.b. o coincidență — s-o numim — și profesorul Gigi Stănescu fost specialist în săritura cu j jina; Szabo — 4.42 m; Stănescu 3.40 m, în 1959 și, respectiv, 1 și avind grija examenelor la F tehnică (în 1971, în iunie, are bitia să-și ia din primul foc Exa nul de Stat, ca inginer în trans turi rutiere). Șerban Ioan s-a j zental așa cum s-a prezentat acest an — 1970 — el a trecut l treilea său antrenor, Ioan Șo A mai adăugat un centimetru cordului și s-a achitat în sfâr de promisiunea făcută în urmă patru ani. Dar recordul nu i-a zistat mult. La campionatele eu pene de juniori de la Paris, junic Csaba Dozsa din Tîrgu-Mureș: reușit un 2.16 m — record și seniori (lui Șerban i-a mai răn recordul «indoor» de 2.17 m). A că acum lucrurile se complică mai mult pentru Șerban Ioan: examenele, și... Csaba Dozsa. Ș Șerban Ioan nu se pierde cu fir. Ținînd seama de excelențele cu diții de pregătire (printre ca program precis pentru fiecă zi de antrenament, proiectar kinogramelor care i se fac antrenamente și la concursu și discutarea «pe concret»: «a e bine»... «ai ci greșești»), de fa tul că Șerban Ioan în numai cir

Șerban Ioan îi arată tatălui său, inginerul Camil Ioan, carnetul de note: o medalie de argint la «preolimpicele» de la Ciudad de Mexico, două medalii de bronz la europenele «indoor» de la Belgrad (2,14 m) și Viena (2,17 m — record), și încă una de bronz la «Universiada» de la Torino (2,15 m). La anul și în 1972 — alte note, sperăm, mai strălucitoare...

FIȘIER

Ștacheta urcă tot mai sus

Pe fundalul unei vii dispute între «ventralul» clasic și «Fosbury Flop», proba de înălțime a atleților a oferit în acest an tuturor specialiștilor un spectaculos salt spre marile performanțe.

Spre deosebire de sezonul trecut, când media primelor 10 rezultate din bilanțul mondial era de 2,185 m, iar al primelor 20 de 2,16 m, în 1970, acestea au crescut simțitor (2,21 m și, respectiv, 2,19 m).

Fără a diminua cu nimic din meritele atletului chinez Ni-Cih-chin, care și-a îmbunătățit recordul personal (2,27 m), sărind cu 1 cm peste recordul mondial oficial deținut de Valeri Brumel (2,28 m), trebuie subliniat că marea revelație a sezonului a constituit-o evoluția studentului lituanian Kestutis Sapka, care de la 2,10 m (în 1969) a urcat ștacheta într-un singur an cu 13 cm, performanță rară pentru o probă de asemenea dificultate. Majoritatea specialiștilor inclină să explice progresul lui Sapka prin adeziunea sa la stilul «Flop», dar pentru toți cei care l-au văzut sărind este evident că sovieticul posedă o serie de calități fizice cu totul ieșite din comun.

De altfel, dacă vom urmări cu atenție clasamentul celor mai buni performeri ai anului vom observa că adepții lui Fosbury (Sapka, Elliot, Major) se află în minoritate față de săritorii clasici, iar liderul clasamentului folosește de asemenea ventralul.

Dar grupul celor aflați în plină ascensiune este mult mai numeros. Să mai amintim de perechea maghiară Major-Kelemen, de vest-germanul Zacharias, fiul celebrului violonist Helmuth, de nord-americanii Elliot, Brown și Sheppard, cehoslovacul Palkowski (campion de juniori al continentului) și, de ce nu, de românul Csaba Dozsa, clasat pe locul II la «europenele» de juniori de la Paris. Ultimii doi sînt de altfel și cei mai tineri atleți dintre cei aflați în primele 25 de locuri.

Cel mai semnificativ lucru ni se pare însă faptul că cei 2,15 m realizați în acest sezon de Șerban Ioan, de pildă, ar fi fost suficienți la J.O. de la Tokio (1964) pentru o medalie de bronz, dar la această oră ei nu îi conferă românului decît locul 36 (!) în ierarhia celor mai buni specialiști din lume (A.D.V.).

CEI MAI BUNI PERFORMERI AI ANULUI

1970	1969
2,29 m Ni-Cih-chin (R.P. Chineză)	—
2,23 m Sapka (U.R.S.S.)	2,10
2,215 m Elliot (S.U.A.)	2,13
2,215 m R. Brown (S.U.A.)	2,13
2,20 m Major (Ungaria)	2,14
2,20 m Gavrilov (U.R.S.S.)	2,21
2,20 m Zacharias (R.F.G.)	2,12
2,19 m Kelemen (Ungaria)	2,11
2,19 m Bolșov (U.R.S.S.)	2,16
2,184 m Shepard (S.U.A.)	2,13
2,184 m Jourdan (S.U.A.)	2,185
2,18 m Tomizawa (Japonia)	2,15
2,18 m Alexa (Cehoslovacia)	2,13
2,18 m Palkowski (Cehoslovacia)	2,10
2,16 m C. DOZSA (România)—locul 25	2,11
2,15 m S. IOAN (România)—locul 36	2,14

Șerban Ioan într-o detentă care pune în valoare nu numai efortul, dar și frumusețea mișcării.

Foto: Ion MIHĂICĂ

concursuri internaționale la care a participat anul acesta — Viena și Sofia în sală; București, Kiev și Torino, în aer liber (a refuzat să participe la mai multe, pentru a putea promova în anul V; și a promovat, fără restanțe), a reușit să învingă o serie de reputați săritori în înălțime clasati în primele 20 de locuri pe plan mondial (Șerban a ocupat abia locul 26!). putem să-i acordăm toată încrederea declaratei sale pe care ne-a șoptit-o: «I-am depășit pe sovieticii Sapka (2,23 m), Gavrilov (2,22 m) și Skvorțov (2,20 m), și pe vest-germanul Zacharias (2,20 m), pe ungurii Major (2,20 m) și Kelemen (2,19 m), pe italianul Atzaro (2,18 m), pe japonezul Tomizawa (2,18 m). Deci, se poate, așa că... De altfel, la București și la Torino eram pentru o... secundă cu

2,18 m, dar ștacheta nu s-a... îndurat. La anul, după ce-mi voi obține diploma de inginer, voi asalta cifra 2,20 m! Mă gândesc cu toată seriozitatea la europenele de la Helsinki și la Jocurile Olimpice de la München din 1972!».

După opinia noastră Șerban Ioan este capabil chiar din aceasta iarnă, la concursurile «indoor» de la București și la europenele de sală de la Sofia să sporească centimetrii recordului său de 2,17 m, iar în vară să adauge celui 2,15 m cel puțin cinci centimetri. Îl va ajuta și terminarea facultății. Îl va ajuta și existența atât de concretă și valoroasă a lui Csaba Dozsa. Îl va ajuta și măiestria lui Ioan Söter și în sfârșit, așa cum ne-a declarat atenția pe care i-o acordă federația.

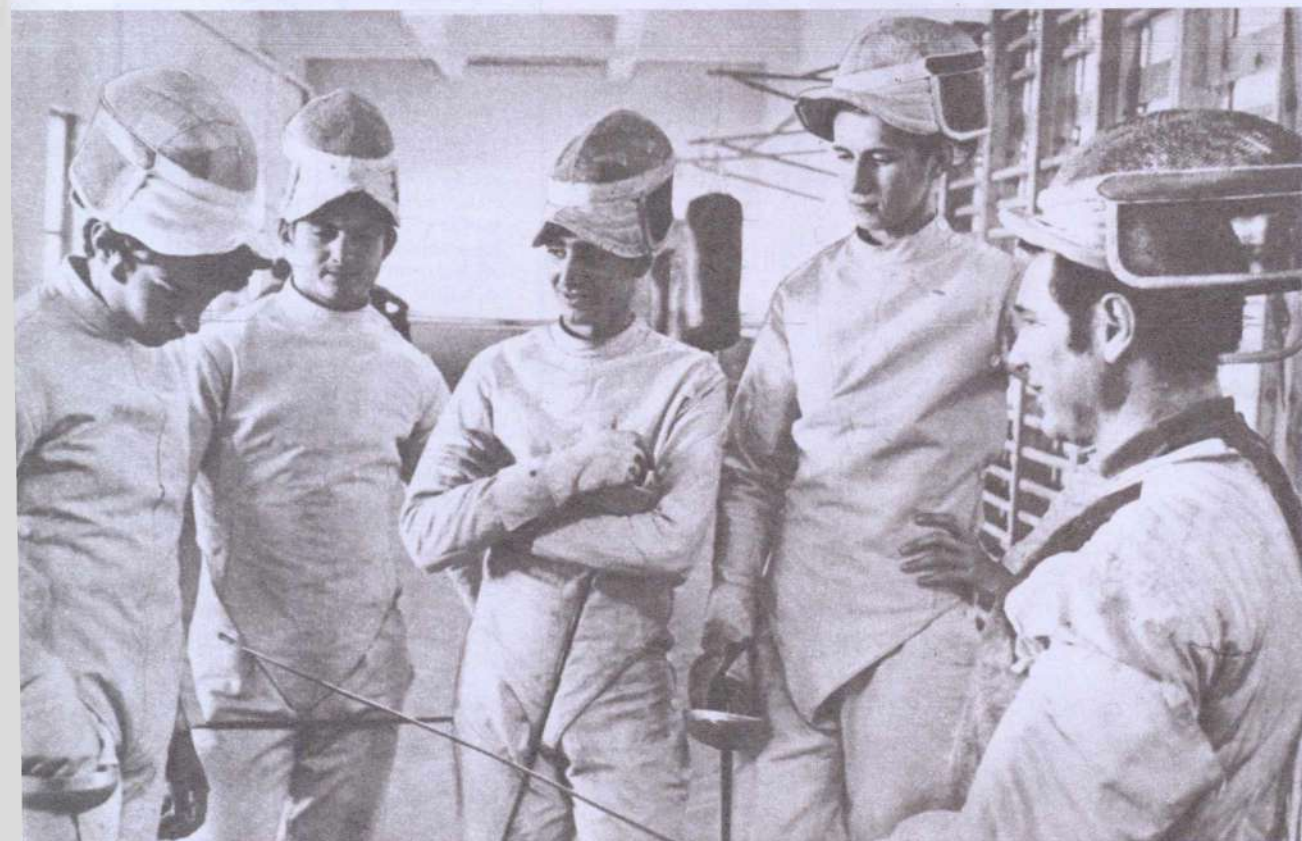
Cît privește întirzierea de patru ani, să nu fim sceptici dacă ne

gindim că Șerban Ioan se crede capabil de centimetri peste 2,20 m. Au mai fost și alte întirziri care au fost recuperate incredibil și atât de spectaculos. Pe Șerban Ioan îl «vedem» în primii șase și la Helsinki, și la München. Argumentele le-am enunțat — credem — în rândurile de mai sus.

Horia CRISTEA

Notă — Într-un număr viitor al revistei noastre vom publica un reportaj de la Tîrgu-Mureș cu Csaba Dozsa, principalul rival al lui Șerban Ioan, în lupta pentru cucerirea înălțimilor deasupra ștachetei mici.

„OLIMPICII“ MARIU UZINE

Cu o glumă, antrenorul Paul GHINJU știe să instaureze o atmosferă plăcută după un antrenament oșositor. De la stînga la dreapta: C. DUTU, M. BUNEA, A. CĂRAMIDĂ, L. ISĂILĂ și antrenorul P. GHINJU.

Intrăm, curînd, în anul preoli 1971 și, pe măsura apropierii de-a XX-a ediții a Jocurilor Olimpice, gama preocupărilor sportive și specialiștilor crește și se diversifică. Fiecare progres declanșează suri, podiumul olimpic intrînd în focarul gîndurilor luminoase.

Deși mai este pînă se va cunoaște numele sportivilor care vor participa spre München pentru a ne reprezenta, Comitetul Olimpic Român fedațiile de specialitate au și ochii pe cei mai buni la data actuală iar gazetarii sportivi i-au suprîns poetic, «speranțe olimpice». I acestora este însă deschisă...

În dorința de a afla cîte ceva de cei care azi sînt socotiți «sportivi olimpici», am poposit zilele trecute la clubul mării uzine craiovene «E tropuțere», care are, deocamdată șapte «speranțe», pe lista «olimpicilor». Clubul deține un frumos mares: în ultimii ani a dat un campion european la box (Nicolae G) și un dublu campion mondial lupte greco-romane (Gheorghe Iceanu), acesta din urmă vizînd, dreptădit, titlul olimpic în 1972.

În sala antrenorului Ilie Mariu, cel care l-a «descoperit» pe Iceanu, domnește o atmosferă lucru. Aflînd în ce scop am venit antrenorul ni-l prezintă pe Ștefan Șerban, campion național de juni în categoria 65 kg, campion balcan în 1970, socotit «urmașul» lui campion Popescu, medaliat cu argint la ultimele «mondiale». Urînd să transfere la clubul Steaua, Șerban făcea ultimul antrenament la Craiova.

— Vă pare său că pleacă? I-am trebat pe antrenor.

— Orice despărțire e dureroasă Rămîn deocamdată cu un singur

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

Petre HENT
și
Paul OCHIALBI

TITLUL MONDIAL PIERDUT LA MASA JURILUI!

Disputa cu cei mai buni «grei» europeni fiind încheiată, Cassius Clay se întoarce acasă, în Statele Unite, și nu stă de loc pe gînduri cînd antrenorul său, Angelo Dundee, îi pune în față contractul unei noi partide. Clay semnează rîzînd și declară ziaristilor că va oferi spectatorilor un nou knockout, indiferent de adversar. Reprezentanții presei au consemnat declarația în arti-

XLI

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii «careului magic» din prima jumătate a secolului nostru. Am continuat apoi cu momente din viața lui Cassius Clay, povestirea noastră încheindu-se odată cu acest capitol, în care se termină și prima parte a carierei de campion mondial a marelui sportiv negru.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XLI)

celele lor, arătînd însă că, de data aceasta, Cassius va avea de înfruntat un boxer cu o mare experiență a ringului: Cleveland Williams. Noul meci al campionului mondial este pregătit de o îndrăcită campanie de presă, în care afirmațiile superoptimiste ale celor doi adversari fac ca partida să fie așteptată cu interes.

Cleveland Williams, noul pretendent la titlul mondial, era cu nouă ani mai în vîrstă decît Clay, dar palmaresul său, deși încărcat cu victorii obținute înainte de limită, nu cuprindea prea multe nume de prestigiu în lumea «greilor» americani. Luptase de două ori cu Sonny Liston, în 1959 și în 1960, dar de fiecare dată fusese făcut k.o. în mai puțin de trei reprize. De atunci, însă, Williams cîștigase meci după meci, majoritatea prin k.o., pregătindu-se să se retragă onorabil din activitate. În 1965 a fost complet inactiv, reintrînd un an mai tîrziu pentru a-și depune... candidatură la titlul mondial. Era prima sa tentativă de acest fel și organizatorii au înțeles că vor avea un mai mare succes de casă dacă meciul Clay-Williams se va disputa în orașul acestuia din urmă, Houston, unde șalangerul avea numeroși suporteri.

În seara zilei de 14 noiembrie 1966 pe Houston Astrodome din Texas au venit peste 35 000 de spectatori pentru a asista la meciul dintre Cassius Clay și campionul «greilor» texani, Cleveland

EMME TERRELL

ZORAOLLEY

Antrenorul Ilie **MARINESCU**, împreună cu **Stelian ȘERBAN**, executând un exercițiu demonstrativ.

«olimpic», cu Eugen Negrea. Vă asigur însă că în curând voi avea pe lista federației cel puțin trei...

Antrenamentul pe care-l urmărim este dur, extenuant. Sînt aici tineri plăpînzi, categoria 48 kg, pe care i-a atras aureola lui Berceanu, dar sînt și dintre cei care, la 19 ani, «fac categorie» de peste 63 kg. Privindu-i la lucru, înțelegem optimismul antrenorului.

...Într-o sală alăturată am făcut cunoștință cu «spadasinii» clubului craiovean. Știam că federația de spe-

cialitate se interesează de cinci dintre ei. Liviu Isăilă, Marius Bunea, Adrian Cărămidă, Dan Podeanu și Constantin Dușu. Secția de scrimă a marii uzine craiovene cumulează de fapt nu numai aproape toate speranțele noastre pentru Olimpiadă, ci și speranțele noastre privind însuși viitorul spadei românești. Datorită muncii însuflețite, desfășurată de Paul Ghinju, antrenorul lotului național de tineret, clubul craiovean este principala nădejde a unui salt valoric care să situeze spadasinii pe pozițiile înaintate ale floretistilor.

Liviu Isăilă este elev la un liceu energetic și pasionat automobilist. Marius Bunea, elev în clasa a XI-a, se declară poet și dorește să urmeze facultatea de filozofie. Adrian Cărămidă, campion de juniori în 1969, vrea să devină medic. Podeanu, campion de juniori în 1968, este un baschetbalist reducabil și visează să devină profesor de franceză. Cel mai bun dintre ei, Constantin Dușu, campion balcanic în 1969, semifinalist la mondialele de tineret de la Teheran și Londra, cel mai bun spadasin român la mondialele de la Ankara, se vrea inginer la Electroputere. Toți cinci au însă un vis comun: acela de a încruși spada cu cei mai buni din lume la Olimpiadă din 1972.

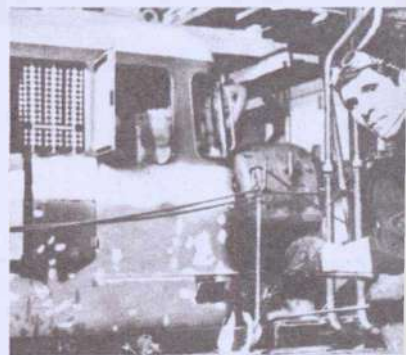
— Fiecare dintre noi, ne-a declarat Dușu, e conștient la această oră că pe plan național «spada» este departe de «floretă», că rezultatele mediocre de pînă acum — excepțind performanțele lui Pongraț și Sepeșiu — nu îndreptățesc speranțe prea mari pentru J.O. din 1972. Dar noi, cei cinci «olimpici» din Craiova, și mulți alții de la «Electro» sperăm într-un salt spectaculos al spadei, salt care se va realiza prin efortul nostru neprecupețit.

...Întrăm, curînd, în anul preolimpic. Se întrec pregătirile, se țin nenumărate planuri. Va realiza, oare, clubul marii uzine craiovene performanța de a avea și un campion olimpic? În ceea ce ne privește, dorim ca actualele «speranțe olimpice» să îndreptățesc speranțele tuturor.

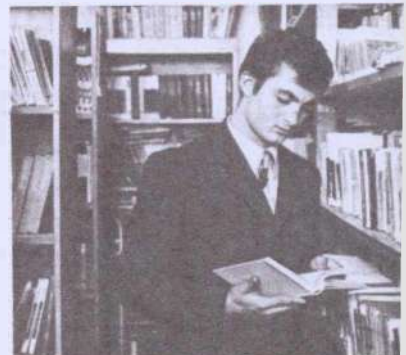
Sever **NORAN**

C. DUȚU își etalează recolta de medalii...

Luptătorul **Eugen NEGREA** făcînd un mic re... «tuș» la un Diesel.

Marius BUNEA, în biblioteca școlii, loc potrivit pentru un viitor filozof și eseist.

Foto: Ion **MIHĂICĂ**

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XLI)

Williams. Mulți dintre aceștia sperau că favoritul lor va da o... lovitură tocmai acum, la 33 de ani, cucerind titlul mondial. Dar surpriza nu s-a produs, visurile lui Williams fiind spulberate în cel de al treilea rund. Trecuse un minut din această repriză, cînd Cleveland a inițiat un atac cu serie de lovituri la față și corp. Spectatorii au avut o clipă impresia că Clay e în derută. Dar acesta, cînd nimeni nu se aștepta, a contrat cu dreapta, lovindu-l pe Williams în plină față și expediindu-l la podea. Numărat de către arbitru Harry Kessler, Williams reia la «8», dar toți cei prezenți și-au dat seama că pentru el lupta luase sfîrșit. Un clasic «un-doi» la bărbie l-a răstignit pe «greul» texan pe corzi, fapt care l-a determinat pe arbitru să oprească această dispută devenită atît de inegală. Titlul mondial rămînea în continuare în posesia lui Cassius Clay.

În anul următor, 1967, Cassius susține primul meci la 6 februarie, tot în orașul Houston din Texas, înfîlînd de data aceasta un «greu» din Chicago. Numele acestuia — Ernie Terrell — deși a figurat pe lista «campionilor mondiali» (versiunea W.B.A.) a devenit cunoscut în întreaga lume abia după meciul susținut contra lui Cassius Clay. Boxer de o rezistență uluitoare, Terrell a luptat timp de 15 runduri cu Clay fără ca acesta să fi reușit măcar o singură dată să-l expedieze la podea. Pentru Cassius, Terrell era al doilea om înfîlînit în cariera sa de campion care termina meciul în picioare (primul a fost George Chuvalo, în 1966, la Toronto). Aproape 40 000 de spectatori au asistat la această partidă. Terrell a luptat curajos, făcînd față onorabil la schimbările de lovituri provocate de Clay. Deși nu a fost obținută înaintea de limită, victoria lui Cassius a fost categorică. În ultimele runduri el a încercat să-și doboare adversarul, dar acesta a rezistat cu prețul recepționării unor lovituri deosebit de puternice. De altfel, după meci curajosul Terrell a trebuit să se interneze în spital, avînd o deplasare a retinei. S-ar putea spune că meciul cu Clay a însemnat sfîrșitul carierei sale, deoarece Terrell a mai urcat în ring doar de două ori, renunțînd apoi la box, deși era mai în vîrstă decît Clay cu numai 3 ani.

După o lună și jumătate de la înfîlînirea cu Terrell, Cassius Clay își pune din nou titlul în joc, la 22 martie 1967, la New York. Pe ringul instalat în faimoasa Madison Square Garden el a primit replica unui alt boxer de culoare, Zora Folley. Născut la 27 mai 1932, în orașul Dallas din Texas, Folley debutase ca profesionist în 1953. Deși obținuse succese în fața multor boxeri valoroși (Pete Rademacher, Henry Cooper, George Chuvalo, Oscar Ringo Bonavena),

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XLI)

Zora Folley era acum, la sfîrșitul carierei, pentru prima dată atît de aproape de titlul mondial. Dar nu strălucirea centurii cu diamante l-a determinat pe Folley să-l provoace pe Cassius Clay. Gîndul boxerului din Dallas era la familia sa numeroasă, la cei opt copii. S-a bătut cu Clay ca un bătrîn profesionist al ringului, care știe că victoria iubește tinerețea. A riscat o singură dată, în rîndul 7, cînd a încercat să-l lovească decisiv pe campion. Agil ca o pisică, Clay a eschivat însă și Zora s-a trezit complet descoperit în fața rivalului său. A văzut contra de dreapta a acestuia, dar nu a mai putut evita. Maxilarul i-a fost fulgerat, genunchii s-au frînt. L-a auzit pe arbitru John La Bianco numărinđ și poate că la «op» ar fi putut relua lupta. Dar la 35 de ani e greu să mai rezisti în fața unui tînr de 25, mai ales cînd acesta se numește Cassius Clay...

După acest nou succes ziarele și revistele de sport din întreaga lume publicau reportaje și fotografii din activitatea «invincibilului» Cassius Clay. Toți specialiștii erau de acord că titlul mondial al «greilor» încăpuse pe mîini sigure, unde va rămîne încă mulți ani. Și poate că așa ar fi fost dacă Cassius Clay nu ar fi refuzat să facă armata, să lupte în războiul din Vietnam. La 9 mai 1967, în plină glorie, Cassius Clay și-a pierdut titlul mondial într-o singură ședință a Marelui Juriu Federal din Houston, a cărui hotărîre a fost acceptată imediat și de World Boxing Association.

Meciul cu Zora Folley a fost ultima înfîlînire oficială a campionului mondial Cassius Clay, care și-a încheiat prima parte a carierei sale sportive cu două meciuri demonstrative susținute la 15 iunie 1967 în compania lui Alvin Lewis și Orvill Qualls, la Detroit.

Titlul mondial a fost declarat vacant, pentru cucerirea lui organizîndu-se un turneu la care au participat mai mulți pretendenți: Joe Frazier, Thad Spencer, Ernie Terrell, Oscar Ringo Bonavena, Karl Mildenberger, Jimmy Ellis, Floyd Patterson și Jerry Quarry, parte dintre ei spulberați de Cassius Clay.

...După cum se știe, Cassius Clay și-a recăpătat licența de boxer și de curînd și-a făcut reîntrarea, învingîndu-l înaintea de limită pe Jerry Quarry. Optimist ca și în trecut, el a declarat că va recuceri titlul mondial deținut în prezent de fostul campion olimpic de la Tokio, Joe Frazier. Reușita lui Cassius, după o intrerupere atît de lungă, ar fi una dintre cele mai mari performanțe înregistrate în boxul mondial. Vom trăi și vom vedea...

Tinerete fără bătrînețe

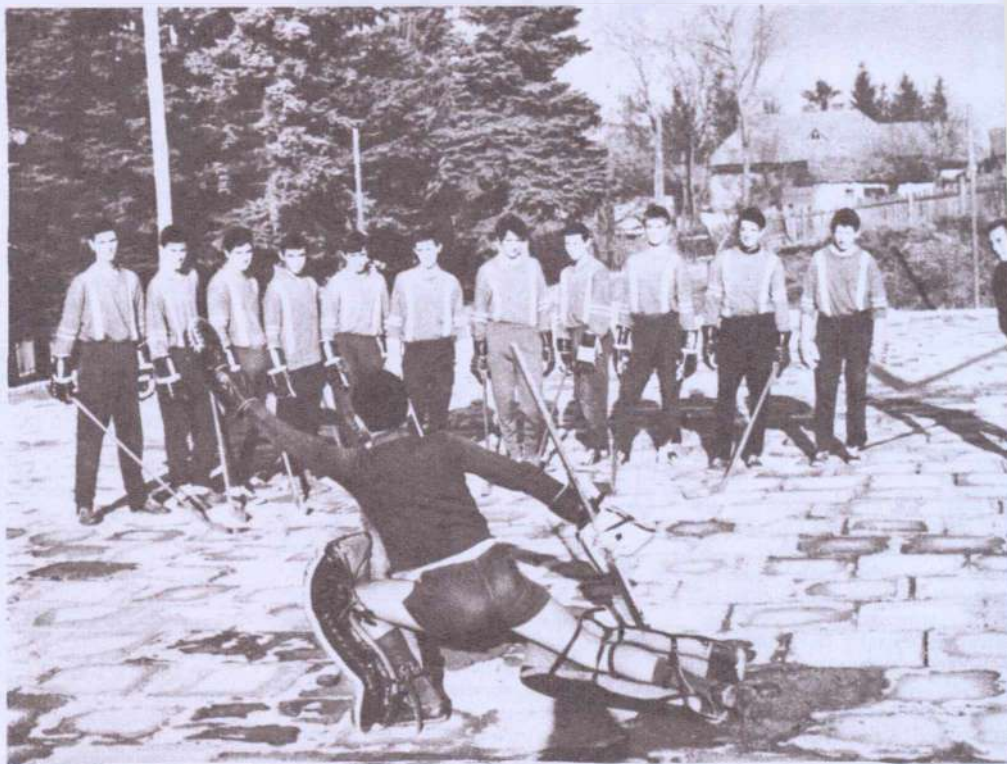

SAU Liceul din MIERCUREA CIUC

Liceul din Miercurea Ciuc. Clădire impozantă. Poate printre cele mai impozante și mai masive clădiri de liceu din țară. Cu o arhitectură proprie, atrăgătoare, dar de o vîrstă respectabilă. În urmă cu doi ani, liceul din Miercurea Ciuc și-a serbat tricențenarul 300 de ani de existență și totuși nimic nu lasă să i se întrezărească vîrsta. Infuzia de tinerete, administrată toamnă de toamnă pe parcursul altor și altor ani, reprezintă un tonic mai eficient decît Gerovitalul.

Tineretea liceului din Miercurea Ciuc, în contrast cu bătrînea lui, o simți parcurgînd cularelele clădirii, o simți în clase și amfiteatre, o simți în sălile de sport și mai ales în curtea liceului, unde elevii se deconectează după orele de studiu, alergînd după minge, sărînd ștacheta, jucînd volei, baschet sau handbal. Da, la liceul din Miercurea Ciuc sportul este o activitate de masă de care copiii sînt legați, parcă, organic. Așa a fost dintotdeauna. Într-o monografie a liceului, editată în anul 1968, se arată că studiul anurilor care cuprind anii 1868—1879 lasă să se tragă concluzia că deși în acea perioadă, educația fizică era cîtată obiect secundar, se bucura de privilegiul de a fi obligatorie pentru toți elevii școlii. Și astfel, la liceul din Miercurea Ciuc s-au pus bazele unei tradiții sportive căreia an de an i s-a adăugat noi contururi, cuprînzînd succese de care elevii și profesorii liceului tricentenar erau și sînt tot mai mîndri.

Dragostea mare față de sport a elevilor liceului a facilitat înființarea Școlii sportive din Miercurea Ciuc, o școală sportivă al cărei stîndard a prins să fluture victorios în tot mai numeroase orașe din țară și chiar din străinătate. Nu mai departe de acest an, echipa de hochei a școlii a cîștigat în București competiția dotată cu «Cupa Speranțelor», în compania valoroasă a formațiilor de copii ale cluburilor Dinamo și Constructorul și a asociației Metalul Rădăuți, iar atleta Iuliana Demeter (profesor antrenor Dominic Barabaș), elevă în clasa a XI-a a fost declarată la Timișoara, în luna mai, campioană națională a Crosului Tineretului, și tot ea, la Moravka (RS Cehoslovacă) în luna octombrie, a cucerit într-o manieră de mare campioană primul loc la un cros internațional.

Antal Zsombor (dreapta), alături de grupa avansaților pe care o pregătește, la un antrenament de șuturi pe «poartă».

Directorul școlii sportive din Miercurea Ciuc este profesorul **Adalbert IONAȘ**, un om de statură potrivită, brunet, cu o privire pătrunzătoare dar radiînd bunătate. L-am întrebat dacă nu crede că zece secții sportive — atîtea cîte activează pe lîngă școala pe care o conduce — nu sînt cumva un laast în buna desfășurare a procesului de instruire.

— Dacă ar fi să pun bazele unei noi școli sportive — ne mărturisește directorul — acum, cu experiența pe care o am, aș preconiza funcționarea acesteia cu trei sau cel mult patru secții sportive. Munca ar fi mai ușoară, iar pe parcurs posibilitățile de afirmare ale elevilor indiscutabil mai mari. Faptul că de la înființarea școlii noastre am pornit la drum cu zece secții nu a fost deloc ușor. Am avut însă în vedere că liceul numără peste 2 000 de elevi, că iarna avem sporturi ce se bucură de trecere la noi în județ, ca de pildă hocheiul, schiul și patinajul artistic și de viteză, că vara nu putem lăsa fetele în afara unei activități organizate și că deci ar fi bine dacă ar practica voleiul, gimnastica, handbalul și că în nici un caz nu puteam omite din preocupările noastre fotbalul, sportul rege și atletismul, sportul din care și trag seva toate celelalte sporturi. Și așa au ieșit zece discipline. Am muncit, am organizat secțiile și avînd și șansa de a le putea încadra cu profesori bine pregătiți, lucrurile au început să meargă ca pe... patine. În prezent ar fi păcat să dezorganizăm ceva ce a fost pus la punct cu atîta muncă și mai ales într-un moment cînd nimeni nu poate obiecta că vreuna dintre «disciplinele» școlii este cumva neglijată.

De la profesorul Ionaș am aflat multe lucruri interesante privind activitatea școlii. Din noianul de date culesse, ca și din cele văzute de noi, vă vom relata în continuare, doar cîteva aspecte

ale activității școlii sportive și anume pe acele care vizează sezonul alb.

HOCHEIUL. Patinoarul artificial acoperit, afla în fază de finisare, constituie pentru elevii din Miercurea Ciuc un adevărat miraj iar pregătirile tuturor celor interesați decurg în consecință. Secția de hochei a școlii, cu un efectiv de 140

UN NOU PALAT DE GHEAȚĂ

Priviți macheta patinoarului artificial acoperit din Miercurea Ciuc. În curînd, chiar foarte curînd imensa hală, palatul de gheață din capitala județului Harghita va arăta întoemai spectaculosului. Îmulaj din ipsos pe care vi-l înfățișăm. Noua construcție sportivă s-a înălțat simultan cu modernul hotel pe care-l puteți admira în fundal. În momentul de față la ambele edificii se fac lucrări de finisaj. Înălțarea acestei importante baze sportive a cerut din partea constructorilor eforturi deosebite, soluții ingenioase. S-a muncit mult și astăzi zidurile laterale au fost înălțate, acoperișul montat, iar instalația frigorifică a intrat în probe tehnologice.

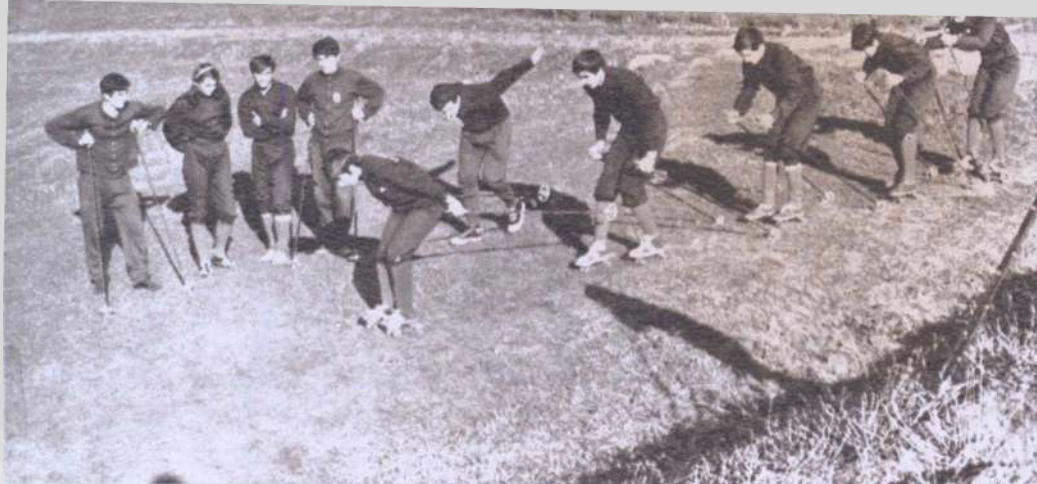
Noul palat de gheață are o suprafață de 80/50 m, este dotat cu două tribune, laterale, care vor putea găzdui circa 3 000 de spectatori, este prevăzut cu patru vestiare pentru sportivi, cabinet medical, garderobă, grupuri sanitare, două holuri mari, un bufet, vestiare pentru arbitri, pentru antrenori, birouri, șapte cabine pentru transmisiile radio și televiziune și un spațiu special rezervat presei.

În jurul datei de 15 decembrie patinoarul artificial acoperit din Miercurea Ciuc va fi inaugurat.

Exercițiu de start la patinaj viteză. Arbitrul de plecare, antrenorul Anton Molnar.

În lipsa zăpezii, grupa de schi fond a liceului (condusă de Ștefan Borbath) se antrenează pe patine cu roțile.

Trambulina-școală pentru sărituri cu schiurile instalată chiar în curtea liceului

de elevi, cuprinde patru grupe, plus o grupă de hocheiști avansați. De toate se ocupă trei profesori specializați (Antal Zsombor, Emeric Mezei, Eugen Boda). Tot pentru hochei, în cadrul liceului mai funcționează și o clasă specială în care au fost cuprinși 30 de elevi selecționați din întregul județ, pe bază de concurs. Clasa îl are diriginte pe profesorul antrenor Emeric Mezei și își desăvârșește pregătirea de-a lungul a opt ore de lucru săptămânal. Primele rezultate ale bunei pregătiri a acestei clase? Zoltan Ghergheli, originar din Gheorghieni, a fost selecționat în lotul național de tineret.

Criza de portari, resimțită la aproape toate echipele de club din țară, se pare că va fi curînd lichidată în Miercurea Ciuc tocmai datorită măsurilor luate de către secția de hochei a școlii sportive. Acolo sînt pregătiți cu asiduitate 20 de tineri care, primăvara, vara și toamna primesc zilnic

din partea colegilor lor peste 200 de șuturi pe poartă (!).

Pentru pregătirea hocheiștilor, în spatele școlii, pe un platou, a fost amenajat un teren prevăzut cu instalații pentru joc în nocturnă, cu vestiare, cu dușuri, în sfîrșit, cu absolut toate cele necesare, fapt care dă dreptul membrilor secției să aprecieze patinoarul lor ca pe cel mai bine utilat teren de hochei cu gheață naturală din țară.

SCHI. Iudith Gall, elevă în clasa a X-a, membră a școlii sportive, este campioană națională 1970 la 5 000 m fond. La aceeași ediție a Campionatului național, ștabela 3x3 000 m a școlii (Irina Ambruș, Suzana Iarto și Iuliana Demeter) a ocupat locul III, ca de altfel și Ladislau Roncz, clasa a VIII-a, la alpine.

Printre amenajările speciale, unice în țară, făcute în **CURTEA** liceului din Miercurea Ciuc, se numără și **TRAMBULINA-ȘCOALĂ**. O instalație cotată de către toți specialiștii drept excepțională, pe care ne-am hotărît să o vizităm și în timpul funcționării ei, deci de îndată ce va cădea prima zăpadă.

PATINAJ. Pregătirea secției de patinaj-viteză este asigurată de Anton Molnar, un vechi activist al patinajului viteză românesc. Acum, în perioada premergătoare deschiderii noului sezon, antrenorul și elevii și-au intensificat mult pregătirile, un accent deosebit punînd pe imitația de patinaj pe uscat în vederea unei cît mai perfecte acomodări cu poziția atît de incomodă (după părerea nespecialiștilor) a acestor sportivi în timpul alunecării pe gheață.

Acum, lăsînd hocheiștii școlii sportive cu preocupările lor: ascuțitul patinelor, probarea echipamentului; pe schiori să-și desăvîrșească pregătirea pentru probele de fond și sărituri și tot astfel și pe viteziști, care se antrenează, se antrenează, deocamdată pe uscat, urăm tuturorora mulți succes în noul sezon, spre gloria școlii sportive pe care o reprezintă, spre gloria liceului lor tricentenar.

G. ȘTEFĂNESCU

Foto: Ion MIHĂICĂ

PUTIA CU scrisori

VICTORIA GETA RADU — București. Am înțeles din scrisoarea trimisă că doriți să jucați fotbal ca... Florian Dumitrescu. Dacă ar fi numai atît, nu am avea nimic împotriva. Am rămas însă pe gînduri aflînd că sînceți hocheiștii să vă împliniți visul «chiar dacă voi activa într-o echipă masculină de fotbal». Asta ne-ar mai trebui! Echipa mixte. Să vedem atunci cine s-ar mai încumeta să arbitreze sau să mai scrie cronici?

C. DRĂGUȘAN — București. Foarte interesantă scrisoarea primită de la dv., mai ales prin propunerile pe care le conține. Multe dintre aceste propuneri (cum ar fi apariția săptămînală, pagini mai multe și în culori, fotoreportaje de la cele mai importante competiții internaționale etc.) sînt incluse în planul nostru de viitor... Toate le vom realiza, bineînțeles, în măsura posibilităților. Sperăm ca numărul viitor, de sfîrșit de an, să fie pentru cîitorii noștri o surpriză plăcută. Mai scrieți-ne. Îmi cer scuze dacă nu am reușit să vă «ghicesc» numele. Nu am avut la dispoziție decît... semnătura dv.

GABI PENESCU — Drăgășani și **MARGARETA IANCU** — București. Mă dau bătut. Cu toate că una dintre dv. mi-a urat succes în găsirea adreselor sportivilor de care vă interesați, nu am reușit. Cine știe unde or fi locuind italianul Nino Benvenuti, francezul Jean Claude Killy, belgianul Eddy Merckx, grecul Ikononopoulos sau brazilianul Jairzinho? Rețineți, totuși, că sportivilor de la «Șteaua» le puteți scrie pe adresa: Calea Plevnei nr. 114, iar celor de la «Dinamo»: Șoseaua Ștefan cel Mare nr. 9. După cum vedeți, tot am reușit să vă procur două adrese...

ALEXANDRU POPESCU — Craiova. Dacă am înțeles bine, doriți să aflați la a cîta ediție se află campionatul nostru de fotbal. În prezent se dispută cea de-a 53-a ediție. Prima a avut loc în 1909/10 și a fost cîștigată de S.C. Olimpia București. În perioadele celor două războaie mondiale campionatul nostru a fost întrerupt.

MARIN BADEA — Casa de copii Siliștea Nouă, jud. Teleorman. Dragă Marinică află că nu există «reviste Fotbal sau Sport de peste hotare, tipărite în limba română». Dar cum tu ne spui că ești abonat la publicațiile noastre sportive, credem că este suficient. Trebuie să-ți mai rămînă timp și pentru lecții. Mai scrie-ne!

IOAN LUPU-ȘORU — satul Icușești, jud. Neamț. Așa se întîmplă. Ce nu izbutesc părinții în viață, pretind de la copii. Doriți ca băiețelul dv. să devină un mare fotbalist, drept pentru care «la un an și jumătate am început cu el antrenamentele». Deoarece susțineți că are mult talent și că «de pe acum stăpînește bine tehnica lovirii mingii cu ambele picioare», ne grăbim să-i publicăm fotografia. Poate peste 20 de ani o vom scoate din fototecă și o vom republica cu următoarea explicație: «Iată-l pe Internaționalul Gianni Lupușoru la vîrsta de doi ani».

TRAIAN BALAMACE — Constanța. Ați observat, cu siguranță, că am publicat caricatura dv. în numărul trecut. Vă rog să ne trimiteți adresa exactă, pentru a vă putea trimite și onorariul. Mai... desenați-ne!

LEGENDA RAPIDULU

RAPID

**1970
1971**

Sus: RĂDUCANU, ANGELESCU, LUPESCU, CODREA, NEAGU, DAN, RĂMUREANU. Jos: GREAVU, NĂSTURESCU, POP, CODREANU, DUMITRU, DINU.

PENTRU ALBUMUL DUMNEAVOASTRĂ

Foto: Paul ROMOȘA

Am scris de multe ori despre Rapid. Poate mai mult decât despre alte echipe. De ce? Pentru că e greu să te sustragi acestei teme seducătoare, în care viața fotbalului palpită, cu toate bucuriile și necazurile ei, ca într-o oglindă.

Rapid a rămas și va fi, probabil, ceea ce a fost întotdeauna, adică o echipă de cartier, o echipă născută dintr-un elan pur, ale cărei culori vișinii au fost decise de o femeie simplă, speriată de faptul că aristocraticul alb, propus inițial, se va înneghi foarte repede, pe frînghie, sub ploaia de cărbune a Gării de Nord.

I s-a reproșat deseori Rapidului că a fost, de-a lungul celor 50 de ani de viață, doar un copil teribil al fotbalului

nostru. Aș spune, însă, că reproșul e neintemeiat. Rapid a fost nevoit, de fapt, să joace rolul lui Tiif Buhoglindă, pentru că putea răzbate doar prin istețimea șoțiilor sale, în compania unor «barosani» — vorba lui Răducanu — ca Ripensia, Venus, Steaua sau Dinamo.

În ultimii zece ani, Rapid a ales, cu o intuiție extraordinară, «tema neșansei», pentru a lăsa impresia că frumoasele sale înfringeri au doar această sursă.

Și tema a fost cîntată cu atita obsesie, încît, pînă la urmă, jucătorii înșiși s-au convins că pot pretinde mai mult fotbalului. Din acest dopaj psihic a apărut formidabilul travaliu al «cărău-

șilor» Năsturescu și Codreanu, din acest dopaj psihic a apărut celebrul tandem Dumitriu-Ionescu, din acest dopaj psihic a apărut, în sfîrșit, legenda adevărată a apărării Lupescu-Motroc-Dan-Greavu.

Așa a venit titlul. Și o dată cu titlul, sfîrșitul legendei... Rapid a coborît pe pămînt, înfricoșat puțin de refluxul căruia i se supun aproape toate echipele după victorie... Și refluxul n-a întîrziat să lase urme. Curînd avea să se producă dezmembrarea și apoi dispariția tandemului Dumitriu-Ionescu, despre care s-a spus deseori că a fost întotdeauna singura forță autentică a Rapidului. Apoi, «cărăușii» Năsturescu și Codreanu au început să dea

semne de oboseală... A venit și retragerea lui Motroc, una din «sele» cvartetului din apărare, aceste pierderi «materiale» au minat și un impas sufletec, și de înlocuirea antrenorilor...

Și totuși, Rapid, această echipă a învins toate obstacolele care putut ingenunchia orice altă echipă. Astăzi, Rapid își construiește legendă. Echipa, ca structură psihică și tehnică, a rămas aceeași... Pe plan tactic, modificările s-au produs de la sine.)

Ieri, Rapid conta, așa cum sput pe «frontala» Năsturescu-Dumitriu-Ionescu-Codreanu. Astăzi con-

«Bebe» **NĂSTURESCU** nu se mai numără printre «tricolori», dar verva lui deosebită și-a pus amprenta pe jocul echipei în tot cursul acestui retur. Am putea spune, de altfel, că Rapid «a spart» fronturile apărărilor adverse în primul rînd prin efortul lui Năsturescu, a cărui rivnă extraordinară e perfect sugerată în această «smulgere» din clestele lui Vigu.

În numai un an, **DUMITRU** a făcut saltul de la speranță la consacrat. La nici 22 de ani, mijlocașul Dumitru este «dispecerul» feroviarilor. Tehnician de finețe, luptător prin excelență, Dumitru este acel aliaj rar în care rafinamentul se împletește cu forța și tenacitatea. Iată-l «ieșind» ușor din culoarul Ștrîmbeanu-Niculescu.

Peste cîteva zile, la 17 decembrie, internaționalul **LUPESCU** va împlini 30 de ani. Fără îndoială că ultimul an a fost cel mai productiv pentru stoperul dreapta al Rapidului și al «naționalei». În numai un an Lupescu a izbutit să-și îndeplinească norma de maestru al sportului, îmbrăcînd cîte un tricou «tricolor» pe lună. O frumoasă recompensă pentru valorosul apărător feroviar.

RĂDUCANU nu mai are nevoie de prezentare. El este una dintre figurile cele mai populare ale Giuleștilor și, în genere, ale fotbalului nostru. Anul 1970 a fost pentru «Rică» unul foarte sinuos, mai ales în prima jumătate, că «de la sublim la ridicol nu e decît un pas». Finalul sezonului s-a desfășurat, însă, sub semnul echilibrului. Răducanu rămîne, astfel, portarul «nr. 1» al țării.

A fost o dată un penalty, într-o finală de cupă cu Dinamo. Și **NEAGU** l-a ratat, spre consternarea suporterilor feroviarilor. Dar, din ziua aceea a început ascensiunea lui Neagu, care a devenit omul «nr. 1» de la Guadalajara, prin cele două superbe acțiuni din meciul cu Cehoslovacia: golul și penalty-ul transformat de Dumitrache. Fotbalul nostru mai așteaptă mult de la Neagu.

DAN rămîne Dan, înferent de fluctuațiile de formă firești, mai ales în viața unui fotbalist deprins să «ad totuși». Dan se confundă în fapt cu istoria Rapidului cîi ultimii 10 ani, care au marcat trecerea feroviarilor cîrîndul echipelor instabile (ne amintim de cele două «căderi» în B) în cel al competitorilor permanenți în lupta pentru titlu.

— în primul rînd — pe perpendiculara «tricoloră» Răducanu-Lupescu-Dumitru-Neagu. Enumerînd aceste nume, trebuie să admitem că orice defecțiune survenită în acest nou cvartet este decisivă. Să nu uităm recentul meci cu Dinamo, cînd pierderea lui Neagu a transformat fulgerător întregul angrenaj al Rapidului într-un arc fără săgeată.

Rapid continuă să-și cînte legenda, zîmbînd, după chipul și asemănarea noii sale vedete, Dumitru. Rapid va rămîne întotdeauna o echipă care nu se va putea sustrage istoriei sale și faptului că s-a născut în «cartierul veseliei».

În preajma celei de a 50-a aniversări

a existenței sale, Rapid se prezintă pe scena fotbalului nostru cu importanța sa cotă-partie la «povestea Guadalajara» și la «preludiul Cardiff», care anunță un nou succes. Să nu uităm că în finalul meciului cu Brazilia și în toate cele 90 de minute ale meciului din Tîra Galilor au existat cîte patru fotbaliști feroviarilor pe gazon. Să nu uităm că, în ultimii ani, Rapid a dăruit «naționalei» un mare portar (Răducanu), un «virf» care l-a învins pe Vencel (Neagu), un apărător din familia rară a lucizilor (Lupescu) și un nou Tiil Buhogîndă (Dumitru), care pare să dea curaj unei întregi generații de fotbaliști.

IOAN CHIRILĂ

BĂRBULESCU—CRISTESCU, un «tandem» privit cu mult scepticism la înscăunare, dar care și-a făcut meseria cu multă seriozitate. Bărbulescu și Cristescu au privit în primul rînd lotul și și-au dat seama (priviti și dumneavoastră fotografia lotului) că 9 dintre cei 13 «fotografiati» sînt internaționali A, iar ceilalți patru — internaționali under 23... Bărbulescu și Cristescu operează în primul rînd cu metoda bunului simț. Și acest lucru reprezintă mult mai mult decît ne închipuim uneori...

FOTBALISTUL MODERN JOACĂ PE... TREI POSTURI

de vorbă cu
prof.
**ANGELO
NICULESCU**
antrenor al
echipei
reprezentative
de fotbal

interviu consemnat de **MIRCEA COSTEA**

DATORIA ANTRENORULUI E SĂ FACĂ O ECHIPĂ REDUTABILĂ

— Se spune că nu prea vă plac interviurile...
— Dimpotrivă. Se întâmplă însă ca uneori interviul să fie confundat cu interogatoriul și asta mă îndepărtează de la prima întrebare.

— Poate că nu vă plac întrebările... delicate.
— A, nu! Accept orice întrebare, oricât de delicată.

— Ca antrenor al echipei naționale de fotbal, ce sentimente vă stăpinesc cu precădere?

— Am simțit și simt în primul rând răspunderea, determinanță în luarea oricărei hotărâri. Cred că e locul să arăt că între cel ce răspunde, total sau parțial — cum e și cazul meu — de destinele echipei naționale și un pasionat dintre numeroșii pasionați ai fotbalului diferența o constituie tocmai acest sentiment de răspundere. Cel ce răspunde personal chibzuește îndelung, măsoară, cum se zice, de zece ori și taie odată, în timp ce celălalt la mai repede o hotărâre, lucrurile părându-i-se mult mai simple. E ceva obiectiv, pentru care nu i se poate reproșa.

Ca antrenor al naționalei am avut — ca toată lumea, de altfel — și satisfacții și neștiri. Satisfacțiile mi-au lăsat mai puține urme, în timp ce frământările în urma înfringerilor sînt în cazul meu, mult mai durabile. Cea mai mare amărăciune am resimțit-o cînd, după calificarea la campionatul mondial — după 33 de ani de aspirații — nu am putut trăi, alături de colegii mei și de jucătorii echipei, bucuria calificării în turneul final. M-a întristat de asemenea, într-o măsură mai mică, desigur, faptul că după comportarea meritorie în grupa de la Guadalajara, asupra noastră s-a abătut un potop de observații care vizau câteva persoane și nu problema comportării în general. Și eu, sau mai bine-zis, în principal eu, am fost ținta unor asemenea critici din partea unor cronicari de fotbal care au vrut să se situeze de fapt mai presus de activitatea fotbalistică. Consider regretabil că, pe alocuri, nu s-a tratat cum trebuia activitatea reprezentativei noastre la campionatele mondiale, scoțîndu-se în prim plan așa-zisele «cazuri personale». În timp ce în ziarul «Scinteia» au fost ridicate

cîteva probleme de principiu, s-a oglindit în mod critic comportarea echipei noastre și, prin această prismă, activitatea corpului de tehnicieni care au răspuns de pregătirea ei, s-au găsit și critici care să transforme în eroi doi jucători ce nu au justificat încrederea. Puțini au fost cei care să ia în considerație că s-a găsit în sfîrșit o formulă de echipă și un sistem de pregătire care să ne ajute să facem ceea ce numim îndeobște o «figură frumoasă» la campionatul mondial. Ca antrenor, mă întreb adesea care este rolul antrenorului, fie el la club sau la echipa națională? Să facă o echipă redutabilă, din elemente capabile, în stare să obțină rezultate pozitive sau să bage neapărat pe X sau pe Y în echipă, numai ca să fie pe placul cuiva? Cînd pe teren o echipă obține rezultate favorabile, peste așteptările majorității suporterilor ei cei mai optimiști, înseamnă că într-adevăr s-a găsit o formulă de echipă și toate ipotezele de DUPĂ joc, de maniera «dacă ar fi jucat cutare, rezultatele ar fi fost mai bune» sînt influențate de ceea ce s-a văzut. Personal nu cunosc și nu cred că există în lume un antrenor în stare să-și taie singur crața de sub picioare preferînd un jucător slab în locul unuia bun, să piardă meciul, dar să-și satisfacă nu știu ce ambiții.

— Vă referiți la discuția cu Dobrin...

— Aș fi preferat să considerăm cazul închis, să lăsăm istoria să-și spună cuvîntul. Dacă ați pronunțat numele, ei bine, vă declar cu mina pe inimă că Dobrin n-ar fi putut înlocui, la Guadalajara, pe Dembrowschi. După cum știți, cronicarii și tehnicienii prezenți acolo l-au apreciat unanim pe Dembrowschi și mai marii fotbalului mondial au hotărît chiar ca, din zecile de fotbaliști celebri prezenți în Mexic, «Dembo» să se numere printre cei imortalizați în marmură. Dacă ținem seamă că piteșteanu era marcat puternic și de neacomodare, răspunsul este ușor de aflat. Dar după cum s-a văzut, un jucător a găsit audiență la o mulțime de lume, în timp ce unul din antrenorii răspunzători de echipa națională, nu. Cred că este momentul să fac o precizare: hotărîrile privind viața echipei naționale se iau din totdeauna de către un colectiv, eu nefiind selecționer unic. Dar, pentru o chestiune imaginară, s-a tras în Angelo Niculescu... M-ați auzit vreodată lăudîndu-mă cu Tătaru II? Nu, pentru că propunerea participării lui la campionatul mondial a fost făcută de colectivul de tehnicieni...

— Și chiar nu aveți nici o aversiune față de vreun jucător?

— Eu nu sînt antrenor de club, să-mi pot face eventual ambiția cu un jucător și, în cazul că pierd, să sper redresarea de-a lungul numeroaselor etape de campionat. Ceea ce interesează pe un antrenor, de reprezentativă este ca jucătorii să vină foarte bine pregătiți la lot și — mai

ales — să joace foarte bine. Asta înseamnă că jucătorul, oricît de talentat ar fi, trebuie să se pregătească cu asiduitate, să muncească din răsputeri și cu ambiție, pentru a-și putea valorifica talentul. Nimeni, în nici un domeniu de activitate, nu poate trăi numai prin talent. Iată de ce eu nu am nimic cu persoana jucătorului ci cu randamentul lui la momentul dat. Poate să nu-mi placă ochii unuia. Dar îmi permite să alinez o formație incompletă, să pierd din start un joc numai pentru un asemenea motiv meschin?

După cum știți, lipsa de formă a celor doi jucători s-a prelungit și în țară și a fost agrementat și cu niște alte atitudini care au convins pînă și pe cei mai înfocați suporterii că... e cazul! Dar cu timpul, cînd apele s-au limpezit, cînd jucătorii respectivi au revenit la un randament corespunzător, și-au regăsit locul în lot și echipă semn că — așa cum spuneam — ne interesează randamentul și nu persoana! Aș vrea să mă spun că am fost și sînt încă stupefiat de unele cronici care se recomandă în sprijinul fotbalului dar care — fără intenție, desigur — nu ajută. Mă întreb cum se face că se mai găsesc oameni care scriu de ani de zile net împotriva antrenorilor naționali, indiferent cine a fost sau cine vine în această muncă? Este greu de crezut că ne va cădea, din cer de undeva, un asemenea antrenor fără defecte, un tehnician absolut. Semnatarii unor asemenea materiale țin cu fermitate la ideile lor, dar nu admit ca antrenorii să aibă propriile lor idei bune. Și în timp ce antrenorul respectiv, cum spuneam la început răspunde, unii dintre cronicari lasă impresia că se amuză pur și simplu. Personal, nu mă cred infailibil, nu dețin vreun monopol în cunoașterea fotbalului. Mărturisesc că continui să învăț. Dar mi-e greu să mă las conducător de orice teribilism, să joc rolul unei marionete în conducerea echipei naționale. Aș ruga să se țină seama că pe adresa noastră vin mii de propuneri vizînd, cel mai adesea, formula de echipă. Toate sînt izvorite din cele mai frumoase sentimente, din dorința fierbinte ca echipa să învingă. Cine le-ar putea satisface pe toate? Cine n-ar crea și nemulțumiri? Dar cînd e vorba de felul cum privesc problema unui cronicar, aș dori din toată inima să inversăm rolurile: dumnealor să facă echipa și eu să scriu.

ÎN MEXIC PUTEAM REALIZA MAI MULT

— Fiindcă ați adus în discuție, hai să vă întreb cum ați privit criticile la care v-ați referit cumva și în primele răspunsuri ale acestui interviu?

JUCĂTORUL MODERN TREBUIE SĂ CUNOASCĂ TREI FUNCȚII

— Dacă nu mă înșel, criticii cei mai înverșunați au fost dintre cronicarii care nu au fost în Mexic. N-ăș vrea să judec pe nimeni, am și așa destui... adversari. Dar, m-am întrebat, ce convingeri pot da viziunile la televizor, trunchiate adesea de raza îngustă a obiectivului, în loc să trăiești 24 de ore pe zi atmosfera și înfrigurarea pregătirilor și jocurilor, să iei pulsul și tensiunea fiecărui jucător, să respiri aerul de jăratec de acolo etc.? Jocurile la C.M. au avut niște particularități, față de acasă, cu totul speciale, imposibil de reprodus în laborator și pe care, personal, nu le-am mai întâlnit în 20 de ani de când sînt antrenor. Altitudine mare, cu aer rarefiat, căldură incredibilă, șapte fuse orare diferite, tensiune nervoasă caracteristică etc. Zău că s-a uitat prea repede, iar ce s-a spus a fost o palidă redare a realității. Dacă la 6 mai, după meciul cu Iugoslavia, credeam că totul e în ordine, la 17, 20, 24 și 28 mai nu am mai recunoscut echipa. Era înghețată, pur și simplu. Credeți că nu a fost ușor. Și acest lucru l-au spus toți tehnicienii, pină și cei brazilieni, care au dus acasă «Zeita».

— Se putea, totuși, mai mult?...

— Dacă ne plasăm înaintea jocurilor, consider că am gândit și acționat bine. Analizînd situația după jocuri însă, consider că am avut și deficiențe. Puteam realiza mai mult. Dacă, de pildă, plecam cu 4—5 zile mai devreme (21 de zile adaptare au constituit strictul necesar), ne-am fi prezentat mult mai bine, potențial și moral, în meciul cu Anglia. Și nu era puțin lucru.

— În alcătuirea echipei?...

— Mai bine-zis în alcătuirea lotului, dacă în locul lui Lucescu, Dumitrache și Sătmăreanu — de pildă — aveam un Florian Dumitrescu, un Dumitrache și un Sătmăreanu mai buni, sau... alții, puteam manevra, așa cum am făcut cu Dembrovski, Mocanu, Dinu și chiar cu Adamache în cazul Guadalajarei...

— Ce rol are opinia publică sportivă în selecția și orientarea pregătirii echipei naționale?

— Opinia publică sportivă are un rol important în întreaga activitate a echipei naționale de fotbal. Ea este cea care dă oxigen echipei, care contribuie la întărirea moralului acesteia — factor determinant într-o competiție sportivă, mai ales cînd este vorba de o competiție mare.

Cînd o asemenea atmosferă lipsește, rezultatele sînt contrarii celor așteptate. Cînd lucrezi cu entuziasm, cînd știi că nu... plutești singur într-o barcă pe o mare agitată, randamentul e evident. Un climat cald în jurul reprezentativei, sprijin moral activ — iată ce cred că ne trebuie în primul rînd, mai ales cînd echipele de club sîrșesc așa cum sîrșesc de ani de zile în competițiile europene. Nu spun nimic nou cînd afirm că fotbalul nu poate exista fără spectatori. Un joc-scoală fără oameni în tribune te face să te simți ca într-un cimitir. La meci, pe stadion, e o adevărată sărbătoare pentru fotbal și fotbalisti.

Recunoscînd de la bun început sprijinul biroului federal și al antrenorilor din divizia A, mărturisesc că, în ce mă privește, am dorit să alcătuim o reprezentativă națională care să ne onoreze, să ne scoată din periferia fotbalului mondial. A fost greu la preluarea acestei sarcini și-mi amintesc că colectivul tehnic, din care am făcut parte împreună cu Emerich Vogl și Dincă Schileru, a fost foarte impresionat de o parte a celor ce susțineau în scris pe unii jucători ce nu erau în formă. Haidu, de pildă, înaintea meciului cu Olanda. A fost chemat la lot cu trei zile înainte și nu a corespuns. Tot atunci a fost propus Dumitrache, dar nici el nu a mers. L-am lăsat 6 luni să se pregătească bine în echipa sa de club, și de-abia atunci a putut fi luat în considerație.

— Cum îl apreciați azi? Se pare că i-au mai scăzut ceva acțiunile printre unii dintre cei care îl declaraseră mare jucător...

— Dumitrache e un jucător maturizat, are într-adevăr valoare și e talentat. Dar dacă, pe acest fond, s-ar pregăti și mai bine, ar putea da un randament și mai mare.

— Sînteți adeptul ideii «să pierd cu vedete, ca să nu aibă cine ce-mi reproșax»?

— Nu! Sînt adeptul realismului în fotbal. Să fie promovați jucătorii valoroși, în funcție de randament. Am asistat la «duelurile» Mocanu-Deleanu, Domide-Dembrovski, Dan Coe-Dinu. Au fost preferați și au avut loc în echipă în funcție de forma sportivă. Hălmăgeanu a fost titular. S-a accidentat? A intrat rezerva — Lupescu. Să-l scoatem acum? Da, dacă avem un înlocuitor superior. Dar cu Lucescu cum au stat lucrurile? N-a avut rezervă! Lipsa de concurență a fost, de fapt, cea mai mare... calitate a lui. Cum se întîmplă azi cu Sătmăreanu.

— Ce reprezintă evoluția din Mexic pe scara valorică a fotbalului nostru?

— Mexicul a fost locul de întîlnire a celor mai bune echipe (mă refer îndeosebi la Europa, care ne privește direct). Campionatul mondial a fost un purgatoriu al fotbalului românesc și un vis mult așteptat. Ni s-au împlinit niște aspirații. Ne-am întîlnit cu cele mai bune echipe: Brazilia, Anglia și dacă în locul Cehoslovaciei era echipa R.F.G... era și mai șit! Au fost jocuri oficiale, unde — paradoxal, dar așa este — nu mai poți discuta de «circumstanțe atenuante». La această verificare supremă am reușit să prezentăm un mînunchi de fotbaliști bine pregătiți, cu o tehnică avansată, apreciați de spectatori și de presa sportivă mondială. Tehnica, așa preciza, nu a fost fadă, ci a avut un conținut tactic. După mine, C.M. a confirmat justetea concepției noastre de joc. Organizarea și desfășurarea jocului nostru cer pregătirea acțiunilor la mijlocul terenului, schimbarea ritmului de joc (adică ritm variat, cu conținut tactic), orientarea jucătorilor în funcție de fazele de joc, nu de postul în echipă, ceea ce determină o pregătire individuală multilaterală.

— Adică?

— Adică jucătorul să cunoască cel puțin trei funcții: fundașul să fie și mijlocas și extremă; mijlocasul — și extremă și înaintaș central, chiar și apărător; atacantul să știe să joace și extremă și înaintaș central, iar la nevoie să fie și apărător. A juca și în atac și în apărare a devenit azi condiție. Nu mai există «apărătorii de meserie» sau «atacanți în exclusivitate», de tip Pircălab, de exemplu. Dembrovski știe să joace echilibrat și în atac și în apărare. Iată modelul! Se spune despre cîte un jucător: «E foarte bun, dar nu are cu cine juca, nu e servit! Ehe! unde e Constantin?» Ei bine, azi nu mai există «cărauși».

Sub privirile lui DINU, NEAGU și DEMBROVSKI, Viktor — portarul echipei cehoslovace — va prinde balonul, de această dată (aspect din meciul ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA, disputat la Guadalajara: 2—1)

oameni puși special să «servească» pe «cei din față». Uwe Seeler. Di Stefano (dintre cei mai vechi) și alți purtători ai tricoului cu «nr. 9», centri înaintași, nu mai așteaptă să li se servească mingea «pe tavă». S-a introdus, după cum ați observat, desigur, autoservirea. Obişnuiesc să le spun băieților: «Nu eu îți cer să te demarci, să vii după balon, ci jocul!» A nu cultiva această tendință generală înseamnă a pierde trenul. Păcal că echipele noastre de club (mă refer în special la U.T.A., Steaua și Dinamo) nu joacă așa, ci rămîn la vechiul stil, demodat. Ați văzut diferența de joc dintre ele și adversarii din afară. Parțial, Dinamo aplică această orientare, iar cel mai bine o face, la nivelul posibilităților ei, firește, C.F.R. Cluj! Dacă această echipă ar avea jucătorii lui Dinamo București!... În sîrșit, am mai văzut o asemenea orientare la Rapid, anul trecut, într-un singur meci, cînd a învins Argeșul cu 3—1. De atunci nu mai apare acest spirit, dovadă că antrenorii și jucătorii nu sînt constanți în aplicarea orientării generale indicată de federație.

— Așadar, unde situat fotbalul românesc (mă refer la națională) în ierarhia mondială?

— Statistic, cam pe locul 10. Dar e mai greu să te menții. Pentru confirmare avem nevoie, mai mult ca oricînd, de un moral puternic, în rîndul echipei, al tehnicienilor, al publicului și cronicarilor de fotbal. Și, să nu uităm că în fotbal se poate și pierde... Ceea ce nu îndreptățește neapărat semnale de alarmă. Care echipă a făcut «epocă»... la infinit? Echipele de aur ale Ungariei (1—3 cu Turcia!), Real Madridului sau, la noi, a fostei C.C.A. au constituit excepții de la regulă.

LA CLUBURI SE MUNCEȘTE NECORESPUNZĂTOR

— Ce credeți despre lipsa de cadență în campionat a echipei Dinamo București, în pofida lotului valoros de care dispune?

(continuare în pag. 14)

ÎN TRE CARDIFF ȘI AMSTERDAM

Radu Nunweiler, unul dintre jucătorii români mai activi, încearcă o pătrundere printre Jansen (în stînga) și Suurbier.

Echipa națională a pierdut ultimul joc anului 1970, la Amsterdam, cu 0—2. Revăzîți cu ochii memoriei meciul cu Țara Galilor, spune că «tricolorii» au «ars» la Cardiff, Amsterdamul fiind realmente un «cîntec lebedă», după o toamnă în care Dumitracu și toți ceilalți s-au regăsit nerefăcuți după marele și extenuant examen de la Guadalajara.

Respectînd legile fair-play-ului, trebuie să admitem că olandezii formează o echipă mult periculoasă decît cea a Țării Galilor. Ei sînt de partea lor superioritatea vitezei de reacție a înaintașilor, clasa lui Cruyff și, în genere, virtuozitatea jocului de la firul ierbii. Repe, însă, principalul factor al victoriei olandeze a fost rezistența slabă a echipei noastre, care absența lui Dinu și Neagu s-a resimțit enorm, iar Dobrin (în primul rînd), Fl. Dumitrescu și Mocanu au jucat cu cel puțin două clase sub nivelul jocului prestat la Cardiff. Cei mai buni — Nunweiler VI, Dumitru Răducanu. Plină de speranțe — reintrarea «invalidului» Dembrovski.

La Cardiff, echipa României a aruncat în luptă toate resursele sale, stimulată și de importanța decisivă a jocului, care a dat, de fapt, startul anului 1971. Acest efort a fost atât de generos, încît n-a mai putut lăsa nici o rezervă pentru Amsterdam (I. Ch.)

De vorbă cu prof. ANGELO NICULESCU

(urmare din pag. 13)

— Un motiv ar fi atitudinea jucătorilor, în genere, față de efort, lipsă mai evidentă la acest club fruntaș. Jucătorii noștri, cu mici excepții, nu se angajează cu toate posibilitățile la o muncă temeinică, manifestă rețineri față de efort. Mulți termină meciul cu mari rezerve de energie, pe care le folosesc, ca să spun așa, ulterior. Se vorbește printre fotbalisti despre «prelungirea la maximum a activității sportive». După înfrîngerea lui Dinamo în fața echipei din Liverpool, Dinu le spunea cu amărăciune colegilor: «Nu vă antrenați! Păstrați-vă!». Iată marele adevăr, strigat de un fotbalist care-și lasă pe teren ultima picătură de putere. Fotbaliștii noștri se menajează, mai ales la antrenamente. Dacă înainte era neglijată pregătirea tehnică, azi pregătirea fizică generală e neglijată. Lumea a văzut, sînt sigur, că toți adversarii, fără excepție, ne-au măcinat cu angajamentul fizic, mai ales în repriza a II-a, cînd echipele noastre de club termină «benzina».

— Se lucrează așa de slab?

— Se lucrează bine doar în perioada pregătitoare și toți vor să trăiască din asta în întreaga

perioadă competițională.

— Ce e de făcut?

— E neapărat necesar ca în ciclul săptămînal să se introducă 1—2 lecții de pregătire fizică generală în ideea dezvoltării capacităților, fără de care nu pot fi valorificate calitățile și nu se pot obține performanțe în fața echipelor mari. Acasă, între noi, mai merge! Toată lumea face la fel... Jucătorii de la Steaua — și numai ei — au rămas impresionați de risipa de efort (de unde și valoarea) echipelor T.S.K.A. Sofia, Lvov sau Eindhoven. Cînd vor aplica — și nu numai ei — cele constatate? Deși pregătirea fizică e cel mai ușor de realizat în sport, noi — culmea! — tocmai la asta sîntem deficienți! Tehnica se obține abia în circa doi ani. Dar un jucător tehnic poate atinge capacitatea fizică necesară în numai 3—6 luni! Ei, cam așa stau lucrurile...

— Cum caracterizați relațiile echipa națională — antrenorii ei?

— Sînt relații bune, de colaborare. Acest lucru se oglindește, cred, în jocul echipei. După eșecul celor trei echipe de club în competițiile europene jucătorii au venit la lot ca la un refugiu, unde au căutat — și au găsit — căldura și dragostea necesară. Iar în meciul de la Cardiff, deloc ușor, și-au dat sufletul pe teren, tocmai din dorința de a face totul pentru a șterge ce se poate șterge din amărăciunea produsă de evoluția celor trei echipe de club în arena europeană.

— Vă satisface actualul lot?

— Ideal e să te poți baza pe mai mult de 11 jucă-

tori buni, să ai cel puțin 15—18 oameni egal pregătiți. Ați văzut, de pildă, la Guadalajara, o situație din apărarea imediată: Boc s-a autoeliminat, Hălმაгeanu s-a accidental, am jucat cu Lupescu. Am avut și un al treilea bun.

— Ce reprezintă, valoric, echipa națională în raport cu echipele de club? Se vorbește despre excepție...

— Pe alocuri, am mai răspuns, cred, la această Fiind «parte interesată», îngăduiți-mi să las altor sarcina de a aprecia.

— Totuși...

— Ca tehnician al reprezentativei, aș îndrăzni să afirm că echipa națională a reușit, ca valoare și randament, să se situeze deasupra nivelului general al fotbalului nostru. De ce? Are asigurată rate, întotdeauna, condiții bune de lucru și se bucură de sprijinul cluburilor și federației. În ce ne privește pe noi, colectivul de tehnicieni am urmărit — cu mai multă exigență decît la cluburi — trei obiective, realizate mai bine sau mai puțin bine: a) prepararea jocului la mijlocul terenului pentru declanșarea acțiunilor ofensive în adîncime; b) imbinarea marcajului «în zonă» cu cel «om la om» (se face încă parțial la națională și de loc la cluburi); c) aplicarea presingului. Doi ani am urmărit realizarea acestor obiective pe care le-am lărgit după C.M. ca număr și consistență (ritmul de joc, creșterea spiritului ofensiv, corectarea marcajului, îmbunătățirea eficienței etc.). Ne gîndim permanent la perfecționarea jocului...

Mircea COSTEA

DA! EXISTĂ ȘI O ELEGANȚĂ A îmbrăcăminții sportive!

O
COLECȚIE
DE
CANADIENE
ȘI
PANTALONI
VĂ
AȘTEAPTĂ
ÎN
MAGAZINELE
ȘI
RAIOANELE
DE
CONFECȚII
croiala
lor
tinerească
vă
conferă
o
alură
cochetă

SPORT cocteil

SPORTUL ÎN EXPOZIȚII

Pasionat iubitor al sportului, sculptorul **Constantin IORDACHE** se inspiră adesea din viața tumultuoasă a stadionului. Iată-l în timp ce-și făurea «Sprinterul», pe care îl putem vedea acum înfrumuseșind baza sportivă a Comitetului județean U.T.C. din București. Sculptorul Iordache va fi prezent cu un «Atlet» din bronz la Expoziția biennială cu tematică sportivă care va avea loc în curând în Spania, la Barcelona. O meritată prețuire a dragostei sale pentru sport.

PRIMUL CROS

La 11 ani, eleva **Cristina Vasilescu** din București a făcut cunoștință cu întrecerea athletică... oficială. Cu prilejul competițiilor organizate de «Cutezătorii», Cristina a participat la primul ei cros, câștigându-l. Iată-o îndreptându-se «solo» spre linia de sosire. (NIC.D. NIC.)

ȘI IARNA?!

Deci vom avea fotbal și iarna. Instructorul sportiv **Emil CODREANU**, de la A.S. Locomotiva din București, ne propune acest joc de fotbal cu nasturi. După cum se poate vedea, în cazul de față nici terenul și nici jucătorii nu sînt prea greu de procurat. Și, cine știe, poate că satisfacțiile vor fi de data aceasta depline...

FULGI DIN PLASTIC

Pista de schi din material plastic nu mai e de mult o noutate. Iată, însă, că specialiștii suedezi au inventat... piste mobile, pentru antrenamentul schiorilor. Sub forma unor covoare lungi de câteva sute de metri, pîrțile din fulgi de plastic pot fi așternute oriunde. Iată o demonstrație a schiorilor suedezi **Tord Jansson** și **Mikael Slotte**, participanți la un concurs organizat la Stockholm pe covoarele din fulgi de plastic...

„MEXICO '70“

Cel mai important eveniment sportiv al anului a fost, fără îndoială, campionatul mondial de fotbal. Am văzut pe micul ecran cele mai importante partide din cadrul «El Mundial»-ului mexican și peripecile celor mai buni fotbalisti ai lumii ne sînt încă vii în amintire. I-am văzut jucînd pe băieții noștri și am avut prilejul să citim în ziare multe și de toate despre ei și nu numai despre ei. I-am văzut jucînd pe brazilieni, supercampionii lumii și am aflat din ziare pînă și felurile de mîncare pe care le-au consumat dimineața, la prînz și seara. Ar mai fi oare ceva de spus sau de scris despre «El Mundial 70»? Am putea crede că nu. Și totuși...

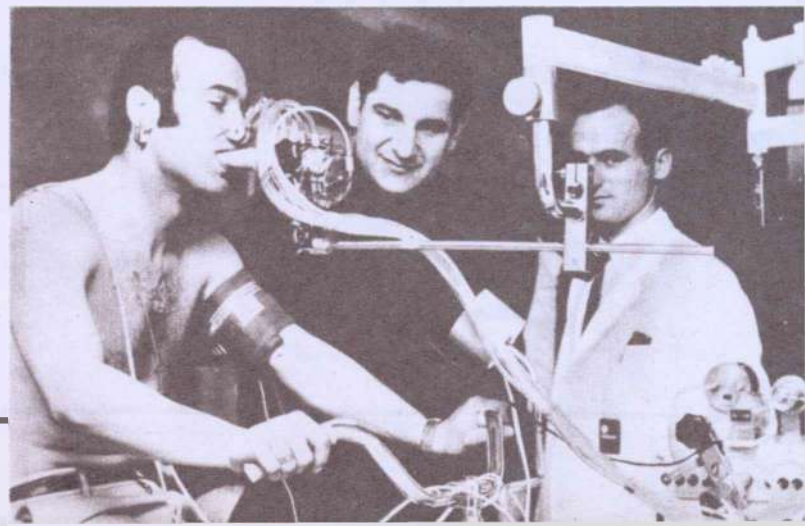
Există — mai există? — în librării o carte apărută nu de mult — «MEXICO 70» — în care elita fotbalistică mondială angajată în ultima bătălie pentru «Zeia de aur», inventată de Jules Rimet, aplaudată la scenă deschisă de milioane de oameni, reia pentru iubitorii de sport din țara noastră marele spectacol

mexican. De data aceasta, însă, «regia» colegului nostru **Ioan CHIRILĂ**, binecunoscut amatorilor de literatură sportivă: «MEXICO 70» — cartea lui **Ioan CHIRILĂ** e o simplă cronică a meciurilor din «El Mundial»-ului, nu e o simplă înșiră de rezultate și de biografii ale marilor prezenți în Mexic. Noul volum al lui **CHIRILĂ** e, cum bine l-a definit chiar autorul «jurnal sentimental». Citind paginile «jurnal sentimental» retrăim marile evenimente ale campionatului mondial. De data aceasta ele sînt mai puternice decît cele provocate de ochiul rece al teleobiectivelor aparat fotografiat sau de televiziune. Găsim în pagini gîndurile, bucuriile și tristețea cunoscător al fotbalului, care a... văzut «El Mundial»-ul ca un înfocat supporter al României. Acest supporter este **Ioan CHIRILĂ**, a cărui carte — «MEXICO 70» recomandăm cu căldură tuturor iubitorii sportului.

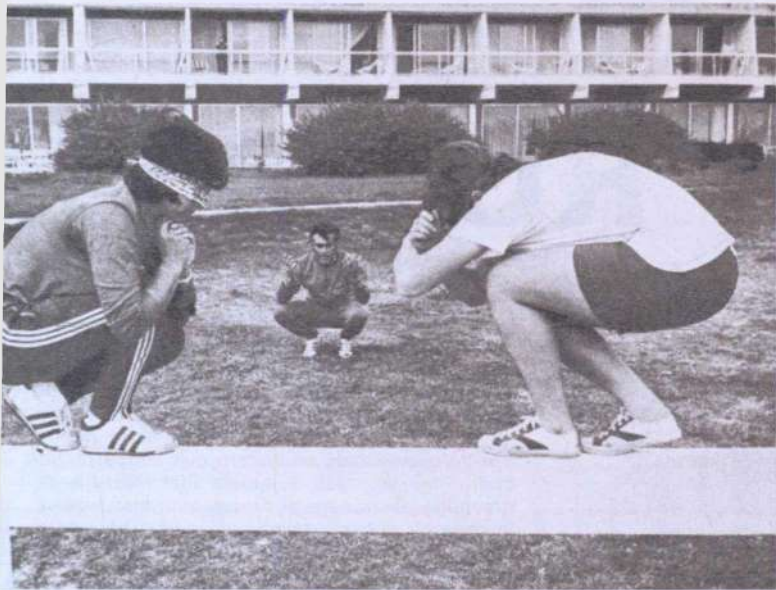
Petre I.

INIMA ȘI RINIȚII SĂNĂTOȘI...

...asigură performanțe înalte. Este un adevăr cunoscut care, pentru a ieși la suprafață, trebuie atestat de cifrele pe care le indică acest aparat, folosit în clinica universitară din Erlangen (R.F. a Germaniei). În fotografie îl vedem la examen pe fotbalistul **Hans Rebele**, asistat de colegul său **Petar Radenkovići** (în centru) amîndoi de la «München 1860».

DE-A BABA OARBA?

Nu! Ar fi mult prea greu pe... birnă. Este o secvență din antrenamentul schioarelor franceze care s-au pregătit pentru apropiatul sezon la Institutul din Quiberon, al fostului campion ciclist Louison Bobet. Exceptând schiul, practicat dimineața, sportivele au făcut plimbări, au jucat volei și chiar fotbal. În plus, exerciții de gimnastică la birnă, legate la ochi. Priviți un astfel de antrenament pentru perfecționarea echilibrului atât de necesar în schi.

FRUMOASA SHADIA...

Shadia-el-Ragheb, cunoscuta înotătoare de fond, cea mai populară campioană a Republicii Arabe Unite, își ia rămas bun de la sportul de performanță. Câștigătoare a Traversării Bosforului (1968), a Maratonului nautic de la Varna (1969) și a celor 40 km de pe Nil (1969), ea termină acum Institutul de educație fizică din Cairo și intenționează să devină antrenor. De înot, bineînțeles!

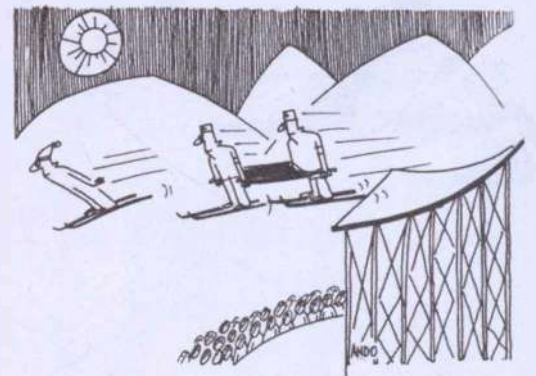
micromotive sportive

- *Junorii la tir sint... puști?*
  - *Scrimerii sint niște sportivi... electrificați.*
  - *La poligonul Tunari, 'sarfurile zburătoare' se numesc... talere.*
  - *Dacă e handbal redus, există și handbaliști... reduși?*
  - *Tandem: biciclete... siameze!*
- TITU GHEORGHIU-Vaslui

CUGETĂRI FOTBALISTICE

- *În fotbal foarte mulți aleargă, dar pușini joacă.*
- *Cei mai fugăriți pe teren sint... mingea și arbitrii.*
- *Șut din șut se face... gol.*
- *Cel mai mare pe teren e... minutul 90.*

dr. Adrian POPESCU

desen de ANDO

„SUSI“

În limba finlandeză, cuvântul «susi», cu sonorități de alinare pentru noi, nu înseamnă altceva decât... lup. Iar «Susi-Kale» este porecla celebrului schior finlandez Kalevi Oikarainen, campion mondial la 50 km fond. El este de profesie grănicer. În timpul liber, când nu schiază pe lungile poteci înzăpezite ale «Țării cu 1000 de lacuri», Susi-Kale vinează lupi, în ajutor fiindu-i credinciosul său prieten, ciinele Rippe.

Caricaturistul Octavian COVACI vă invită să descoperiți cele opt greșeli făcute intenționat la copierea desenului din stânga. Sperăm că spiritul dumneavoastră de observație nu va fi pus la o prea grea încercare.

8 GREȘELI...

FOTBALUL PESTE TOT

Pentru fotbal nu există... pată albă pe glob. A pătruns peste tot, chiar și în inima Africii. Și dacă fotbaliștii din Republica Togo nu ne sint cunoscuți, încă, nouă europenilor, sint toruși semne că și în țara lor «sportul regel» e tot fotbalul. Priviți aceste mărci poștale care ne scutesc de comentarii privind dragostea pentru fotbal a togolezilor.

SĂ JUCĂM (din nou) RUGBY!

Grămada spontană a românilor nu a funcționat întotdeauna așa de bine ca în fotografia noastră. De data aceasta, Șerban, Dinu, Țuțuianu (care ascunde balonul) și Ciobănel au rezistat insistenței lui Dauga și Quilis.

14-3 — o nouă înfrângere în palmaresul rugbyștilor noștri. Și ce înfrângere! Cea mai ne — ca scor — din tot istoricul tradiționalelor întâlniri româno-franceze din anii de după război (E vorba, bineînțeles, de partidele disputate acasă). Lucrul acesta nu surprinde pe acei care se pricep în treburile rugbyului. De altfel, pentru a evita o eventuală etichetare gen «după război mulți viteji se arată», ne-am luat măsurile cu precauție de rigoare și ne-am exprimat rezerve în ceea ce privește rezultatul echipei naționale în alcătuirea ei actuală, ca și în privința pregătirii ei tehnico-tactice.

De ce?

Pentru că toamna aceasta am asistat la partida de campionat de o foarte scăzută valoare, la un turneu «de plăcere» al unei așa-zise «echipe E în Franța, turneu soldat cu eșecuri usturătoare în fața unor selecționate — și nu dintre cele mai puternice. La ce-am mai asistat? La tactici de joc distructive, aplicate *a priori* de echipele noastre, slabe pentru a le încurca pe cele mai bune. (În definitiv, ce pretenții am avea dacă un asemenea exemplu negativ ni-l oferă de ani de zile chiar echipa națională în aceste atât de așteptate teste pe care le constituie partidele cu Franța?). La ce-am mai asistat? La aceeași indiferență față de nevoile echipelor din provincie, din diviziile naționale A și B, la aceeași lipsă de preocupare față de juniori, mai ales cei din țară, a căror activitate este ca și inexistentă. La ce-am mai asistat? La o concentrare a tuturor preocupărilor exclusiv asupra echipei naționale (parcă mai mult chiar decât în ultimii ani) și la nesocotirea crasă a intereselor echipelor de club. Numai astfel ne putem explica întreruperea și amputarea permanentă a competiției naționale — campionatul — care a fost dată peste cap. Și cu ce folos? S-a văzut!

Ne-am mai exprimat, în fine, rezerve pentru că intuitivă va fi indicată jucătorilor români o tactică «strict defensivă», bazată pe eventuale tăceri doar în jumătatea adversă și pe providențialele lovituri de picior ale lui Irimescu.

Considerând toate acestea, scriam în numărul trecut al revistei noastre, am înregistrat cu oarecare surprindere optimismul (care ni s-a părut cu totul exagerat) manifestat de antrenorii echipei naționale Al. Teofilovici și P. Cosmănescu în cadrul unui interviu acordat televiziunii. Unde se vede că îmbrăcarea unei haine mai modeste ar fi căzut cu mult mai bine, mai ales că trupul rugbyului nostru este, se știe, destul de firav.

Și acum, câteva opinii despre jocul ce ne-a decepționat, evident, pe toți acei care de altfel, ani așteptăm atât de mult de la anuală întâlnire cu

Rapida aripă Bourgarel nu va putea trece prin defileul defensiv inițial de Mateescu și Drăgulescu.

«cocoșii». Desigur, scorul apare sever și ne-drept față de aspectul general al desfășurării jocului. Dar nu acesta este lucrul cel mai important. Important este că, așa cum s-a jucat din partea noastră, partida nu putea fi câștigată. Și cum la victorie lumea este dispusă să «înghită» orice, nu același lucru îl face ea la înfrângere. Deci... Trebuie să înțelegem, dacă nu încerci nimic, dacă te mărginești doar să strici jocul adversarului, nu poți obține, decât în cazuri rarissime, victoria. Pentru că, în general, din nimic iese nimic. O apărare disperată, distructivă, nu este suficientă pentru realizarea unui rezultat favorabil (fie el chiar neonorabil).

Și în trecut, indeobște, ne-am apărat. Normal, eram mai slabi, mai neexperimentați decât rugbyștii francezi. Și totuși, câtă diferență... Parcă altfel se juca. Vă amintiți acel 15—18 din 1957? Da, am marcat echipei Franței 15 puncte! Sau de

acel 11—5 din 1960 — prima noastră victorie. Și ce victorie strălucită, înăltătoare! *Mais où sont les neiges d'antan?*...

Și au mai fost câteva valoroase egalități: 5—5 la Bayonne, 6—6 la Toulouse, și, chiar, un bun 6—9 la București în 1964. Sau mai recentul 15—14, de acum doi ani, când trimescu, senzational, a marcat tot, după un joc de ansamblu strălucit. Da, parcă se juca altfel.

Oricum, niciodată nu ne-a rămas în gură gustul acesta amar al neputinței, ca de această dată. Și lucrul este cu atât mai trist, cu cât avem atîta băieți talentați, care pot juca bine balonul. Să-i luăm ca exemplu pe cei doi înaintași aripă, pe Rășcanu (mai ales) și pe Ciobănel, care în cele două-trei acțiuni inițiate și-au etalat posibilitățile certe pentru jocul deschis, sau pe Trimescu, Dragomirescu, Nica, pentru a nu-i cita decât pe cei mai talentați. Totul e să-i lași să joace puțin.

Să nu-i încorsetezi și să-i sufoci într-o tactică defensivă prea strictă, fără sens, subordonată scopului final care este victoria cu orice preț, deși, între noi fie vorba, dacă nu joci, oricum, ea nu-ți surde.

Așadar, să jucăm rugby! Să-i lăsăm pe băieți să joace un rugby deschis, în mișcare, pentru care noi, românii, avem aptitudini certe și dovedite. Atunci de ce să practicăm de regulă «anti-rugbyul»? Nu, așa nu vom progresa niciodată! Nu vom crește și nu vom fi luați cu adevărat în considerare. Așadar, încă o dată, să jucăm rugby!

Iar pentru ceea ce a fost, pentru greșelile săvîrșite, s-ar cuveni ca cei răspunzători să dea socoteală. Rugbyul nu poate rămîne un «sat fără cîini», un sport anacronic în contextul progresului general al mișcării noastre sportive.

Dimitrie CALLIMACHI

O acțiune ofensivă a înaintării franceze, avîndu-l ca vîrf de atac pe neobositul Walter Spanghero.

Jean-Paul Belmondo, cunoscut actor de cinema, care turnează în țara noastră filmul «Mirii anului II», este nelipsit din tribuna sportivă lață-l în timpul meciului de rugby România—Franța.

Foto: Ion MIHĂICĂ

